

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ 41^{ΟΥ} ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΡΙΤΗ 14 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2000 • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 78

Η Ανιές Βαρντά δεν είναι γιαγιά: Μια γυναίκα, που κοντεύει τα 70 και βγαίνει στους δρόμους και τους αγρούς της Γαλλίας, με μια μικρή σε μέγεθος ψηφιακή κάμερα στο χέρι, για να περισυλλέξει εικόνες που άλλοι θα τις θεωρούσαν ασήμαντες και θα τις πετούσαν στα σκουπίδια του "εικονικού" μας πολιτισμού, είναι μάλλον πιο νέα και από τους νέους. Εξάλλου η Νουβέλ βαγκ δεν υπάρχει πια, ανήκει στην ιστορία, μαζί με την "σιωπή" του Γκοντάρ, τον αιώνα που έφυγε, την αβανγκαρντ, τους περιπλανόμενους πεζοπόρους "δίκως στέγη και δίκως νόμο" που χάθηκαν από τους δρόμους, τον φεμινισμό που κατάντησε μπλόφα του λάϊφ-στάιλ, τους μεγάλους ονειροπόλους και ερασιτέχνες του κινηματογράφου. Ενώ η Ανιές Βαρντά είναι ακόμα εδώ, έτοιμη να συνεπαρθεί μ' ένα "άγνωστο" δέμα και να συνεχίσει την προσωπική περιπέτεια της "σινε-γραφής" που ξεκίνησε πριν 46 χρόνια. Ώριμη πια και πάντα ενεργητική σαν αυτοδίδακτη,

να απορεί για τα θαυμαστά και τα παράλογα της ανθρώπινης φύσης, για το σώμα της που γερνάει, να λοιδωρεί τον κομφορμισμό των εικόνων, να "γουστάρει" τα βιντεοκλιπ, να μην ανήκει -όπως και ποτέ- πουθενά, σε κανένα ρεύμα ή κίνημα, να μην δίνει πεντάρα για αυτό που λέγεται μεγάλη καριέρα, έχοντας ως μόνη της έγνοια να παραμείνει ανεξάρτητη "κάνοντας την δουλειά της", να κινηματογραφεί όταν εμπνέεται, όταν έχει κάτι να πει, κάτι που να την ενδιαφέρει προσωπικά, σεβόμενη όμως τη θέση που έχει σε κάθε ταινία το βλέμμα του θεατή. Χωρίς να παλινδρομεί, χωρίς να νοσταλγεί, χωρίς να χρειάζεται να αποδείξει ό-τι άξιζε κάποτε κάποιο βραβείο ή ότι έχει καταχωριθεί το όνομά της στην

του Σωτήρη Ζήκου

ιστορία του μοντέρνου σινεμά ως "γιαγιά της Νουβέλ βαγκ"... Στο σινεμά της, στο όραμά της, όλα είναι "σινε-γραφη", είναι κίνηση, είναι εξερεύνηση, παρατήρηση, εγγραφή με το μαγικό εργαλείο της κάμερας όψεων και στιγμών που δεν διακρίνονται διά του γυμνού οφθαλμού, είναι ανανέωση της επιθυμίας, είναι ανακάλυψη του εαυτού σου και του κόσμου που ζεις, είναι έρωτας, φιλία, θάνατος αγαπημένων προσώπων, φθορά, αγώνας επιβίωσης, είναι περιπλάνηση μέσα σ' έναν κόσμο όπου όλοι κλείστηκαν μέσα και κατέβασαν τα ρολά. Ποιος είναι λοιπόν η "γιαγιά";

ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΟ ΟΛΥΜΠΙΟΝ:

Safe sex (σελ. 8)

των Μιχάλη Ρέππα, Θανάση Παπαθανασίου • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2000

Τι να σας πούμε για την ταινία - φαινόμενο της σεζόν που πέρασε; Τα πολλά λόγια είναι φτώχεια, όταν αφορούν κάτι που άπαντες έχετε δει. Το *Safe sex* είναι εδώ για να σας ευθυμήσει μέσω των πιο απίθανων ερωτικών ιστοριών "ασφαλούς ερωτικής πράξης". (ώρα προβολής 11:30-Αγγλικοί υπόπλοι)

Βίτσια γυναικών (σελ. 8)

του Νίκου Ζερβού • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2000

Οι διαταραχές στην ερωτική συμπεριφορά των νεοελλήνων απασχολούν ολοένα και περισσότερους Έλληνες σκηνοθέτες. Γιατί πίσω από κάθε πόρτα σπιτικού να υπάρχει και μια περίπτωση καταπιεσμένου σεξουαλικά πλάσματος; (ώρα προβολής 13:30)

Τέλος αιώνα / Segi-mal (σελ. 6)

του Σονγκ Νόινγκ Χαν (Ν. Κορέα, 2000) • ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Ένα σπερματοζωάριο εκτοξεύεται με φόρα προς το άλλο του μισό για να του παραδώσει την γενεσιουργό του σπίδα. Με αυτή την αρχέτυπη εικόνα - σύμβολο του κόσμου και της ανθρωπότητας που ξεκινούν το μακρύ ταξίδι μέσα στο χρόνο, ξεκινάει το φιλμ του Νοτιοκορεάτη σκηνοθέτη. (ώρα προβολής 15:30)

Χαμένοι δολοφόνοι / Lost killers (σελ. 6)

του Ντίνο Τσιντσάτζε (Γερμανία, 2000) • ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Δρασκελίζοντας τα όρια του φιλμ νουάρ, ο Γεωργιανός σκηνοθέτης Ντίνο Τσιντσάτζε στήνει μια μαύρη κωμωδία για μια παρέα λαθρομεταναστών και δράπεται του προσχήματος αυτού για να μιλήσει για κοινωνικά θέματα όπως η οικονομική επιβίωση στην σύγχρονη Ευρώπη και η διατήρηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, η μόνη σημαντική ανθρώπινη αξία γιατί συντηρεί την ελπίδα. (ώρα προβολής 20:30)

Το φως που σβήνει (σελ. 8)

του Βασίλη Ντούρου • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2000

Με αφορμή ένα αληθινό περιστατικό που συνέλεξε από τα ψιλά των εφημερίδων και ήρωα ένα μικρό βιολιστή που ενώ χάνει το φως του κερδίζει το όνειρό του, η ταινία του πρωτοεμφανιζόμενου Βασίλη Ντούρου μιλάει για το φως (το αigioπελαγίτικο ή της ανθρώπινης ψυχής), τους ήχους της θαλάσσης και τη δύναμη της δέλσης μιας γενναιοδωρης φύσης: «θα βλέπω μέσα από τη μουσική μου...» (ώρα προβολής 23:00-Αγγλικοί υπόπλοι)

“Δεν κάνω περιγραφικά ντοκιμαντέρ. Μου αρέσει πολύ το είδος, είναι αλήθεια ότι χρησιμοποιώ την τεχνική του, αλλά θεωρώ τις ταινίες μου, ιδιαίτερα την τελευταία, κάτι παραπάνω από ντοκιμαντέρ... Θέλω οι θεατές να έχουν χώρο να ονειρευτούν, να σκεφτούν, να μοιραστούν την ταινία μου, κρατώντας πάντα και κάποια απόσταση.”

Agnès Varda

AGNES VARDAS

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΣΗΜΕΡΑ

5 Όπως ως Έλληνας ο Χάρβεϊ Καϊτέλ, που ήδη είδε, ήρθε κι έφυγε από τη Θεσσαλονίκη

6 Νοτιοκορεάτικα σπερματοζωάρια και ιπταμήνες πρόσφυγες πληρωμένοι δολοφόνοι στις ταινίες του Δισθνός Διαγωνιστικού

7 Το σουπδικό *American Beauty* Εκτός Συνταγωνισμού και ένας κινηματογράφος οικογενειακής παραγωγής, το *Μεθυσμένα όλογα*

8 Όταν το φως σβήνει, τα βίτσια των γυναικών επιτρέπουν το σφα-
λέας σεξ. Τουλάχιστον στο Θεατρίβλ Ελληνικού Κινηματογράφου

13 Δεν έχουν εκλείψει οι άνθρωποι με ψυχή, λέει ο Σπύρος Ιωάννου και για τα προϊόντα της γης και τον μεσογειακό πολιτισμό μιλάει ο Στέλιος Χαρηλαμπόπουλος

14 Επικίνδυνα ταξίδια στους Νέους Ορίζοντες και ο αστρικός Γκοττ Σπίλμαν μας λέει γιατί νιώθει ξένος στη χώρα του

15 Μια φορά ένα όνειρο, στην έκθεση του Μαρκ Χατζηπατέρη που ξεκινά σήμερα στην γκαλερί Καλαφγάκη

16-17 Ολυμπιακοί αγώνες στο Σεράγιβο, μια πορνοταινία από τη Σλοβενία και δίπλα η πολιτ και νέα Ρωσία

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

travelling

η ελληνοαμερικανομεξικανοφ λωρινοπολωνοτουρκικη φιλια!

δίπλα ακριβώς περνούσε ο Arturo Rirstein με τα της κυρίας του Paz Alicia Garciadiego, πορευόμενοι προς την Αποθήκη Γ για να δώσουν κι αυτοί με τη σειρά τους, συνέντευξη τύπου. Όμως, όλοι ήταν πολύ απασχολημένοι για να τους προσέξουν.

• Έτσι, στην συνέντευξη μείναν μόνο οι «βασικοί» και καλά που ήταν μια ενημερωμένη κυρία, δημοσιογράφος

Χάρβει: Αχ, πώς με βαράει αυτό το ελληνικό κρσι... Χρρρρ..... Τεό: Τί σέρτικα αυτά τα αμερικανικά τσιγάρα... φφφφφφφφ

φτούμε ότι οι θεατές αγάλισαν με θέρμη την ταινία του Αυτά έχει η Ζωή.

• Το σενάριο της ταινίας είναι της

γυναίκας του και μόνιμης συνεργάτιδός του εδώ και 15 χρόνια και δεν είναι ντροπή να πούμε ότι η συνεργασία αυτή αποδίδει τα μέγιστα μιας και οι κριτικοί του έργου του σαφώς διαχωρίζουν την φιλομορφία του στην προ και μετά Garciadiego

ΤΑ ΤΟΤΟΥ.

ΤΡΙΤΗ ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚΕΡΗ!!!

• Παρόλο που, η ιστορία δείχνει ότι, οι πλέον εξέχουσες προσωπικότητες της καλλιτεχνικής πρωτοπορίας επιδιώκουν μεθοδικά να "τραγουδούν" την τεμπελιά ως μια χρυσή μελωδία, ο κ. Καϊτέλ αποτελεί την εξέρεση στον κανόνα. "Το όσκαρ δεν είναι χρυσός, η δουλειά είναι χρυσός, η δουλειά είναι η αρχή και το τέλος", δήλωσε στη χθεσινή συνέντευξη τύπου, μετά από ερώτηση σχετική με την ανώτατη αυτή διάκριση. Τι μπορούμε να συμπεράνουμε; Ότι δεν ανήκει στην κάστα των καλλιτεχνικών πρωτοποριών ή ότι προσπαθεί να στρέψει αλλού την συζήτηση;

• Πάντως, αισθάνθηκα περήφανος για τους δημοσιογράφους που του θέταν τις ερωτήσεις, μιας και η συντριπτική πλειοψηφία έθετε τις ερωτήσεις στα Αγγλικά. Έχοντας τα ακουστικά στα αυτιά του, περιμένοντας τη μετάφραση και προφανώς ακούγοντας δυο φορές τις ερωτήσεις στα Αγγλικά, στο τέλος έβγαλε τα ακουστικά απ' τα αυτιά του και τα έδωσε στον Αγγελόπουλο, λέγοντας αστεειύμενος: "Όλοι μιλάνε Αγγλικά. Εσύ, είσαι αυτός που χρειάζεται τα ακουστικά".

• Τι να εννοούσε άραγε; Κάτι που είχε σχέση με το παρελθόν της "επικοινωνίας" τους ή κάτι που είχε σχέση με το ποιος ήταν ο λιγότερο ξένος εκεί μέσα;

• Μετά όμως αναγκάστηκε να τα ξαναβάλει, γιατί ο Τεό ανταπέδωσε τη "χειρονομία", κάνοντας μια μακροσκελή παρέμβαση, μιλώντας στα Γαλλικά. Έτσι, το σκορ έγινε 1-1. Κι ενώ η αγωνία για το τελικό σκορ είχε απλωθεί στην Αποθήκη, και πάνω που ο άνθρωπος είχε αρχίσει να εκθιάζει τον Αρχαιοελληνικό πολιτισμό, λέγοντας ότι δεν πρέπει να σταφούμε εμείς προς το Χόλιγουντ, αλλά το Χόλιγουντ προς τα εμάς, να σου και το happening ενός τεχνικού προβληματος που νέκρωσε την ηχητική εγκατάσταση και μετατρέψε τη συνέντευξη σε ταινία του βουβού. Αυτό θα πει Νεοελληνικός πολιτισμός.

• Έτσι, το ματς τελείωσε απρόοπτα. Αγγελόπουλος - Καϊτέλ, σημειώσατε X.

• Και ενώ όλοι είχαν περιτριγυρίσει το αυτοκίνητο με το οποίο έφευγε ο Καϊτέλ από το λιμάνι, τραβώντας τα τελευταία πλάνα και βγάζοντας ακόμα λίγες φωτογραφίες,

Κριστό: Δε μου λες, κ. Ριστάν, γιατί δε σου πήρα συνέντευξη εγώ; Αρκτούρο: Δεν είμαι στους Νέους Ορυζώνες...

Τελικά, ο Γέρζι βρήκε το κορίτσι με το πλούσιο "μπούστο" που λέγαμε χθες... Και τελικά ήταν δύο!

της οικονομικής εφημερίδας «Νάυτεμπορική», που αλλάζοντας θέση, ίσως για να μην γίνει αντιληπτή,

έκανε τις περισσότερες -ψυχαναλυτικού τύπου- ερωτήσεις. Έτσι μάθαμε για την πρόθεση του Μεξικάνου σκηνοθέτη να ψάξει και να βρει τους καινούριους αισθητικούς και ηθικούς όρους που εισάγει η νέα τεχνολογία στον κινηματογράφο. Και όπως δείχνουν τα πράγματα τα καταφέρνει μια χαρά, αν σκε-

θυμάσαι, Αντώνη μου, στην Ιστομπούλα; Αν θυμάσαι λείει, Τουνσέλ... και ιδιαίτερα τα μπουρεκάκια! Αχ, μπρε ταρνανά... ξύλο που θέλεις!

Το βλέμμα του Οδυσσέα, από τον κ. Δημόπουλο. "Ο κύριος Δημόπουλος ή είναι κουρασμένος ή επηρεάστηκε από τους ρυθμούς των ταινιών μου", είχε πει ο Πρόεδρος, σχολιάζοντας τον αργό ρυθμό και την λιτότητα της προσφώνησης του Διευθυντή.

• Από χθες όμως κάτι άρχισε ν' αλλάζει και οι αίθουσες να "κλείνουν" νωρίς από θέσεις. Ήταν ώπου να προσπατολιστείτε.

• Και μιας και είπα να ζωντανέψουμε η ευκαιρία ίσως θα μας δοθεί αύριο, που η Εταιρία Ελλήνων Σκηνοθετών για να προσελκύσει το ενδιαφέρον των δημοσιογράφων στην συνέντευξη τύπου που θα δώσει, θα παρουσιάσει συλλεκτικό CD με τις μουσικές συνθέσεις από τις πρόσφατες Ελληνικές ταινίες. Λέτε να μας κεράσουν και κανά φοντάν;

• Πάντως, δεν θα 'ταν άσχημα η συνέντευξη αυτή να εξελιχθεί σε παρτάκι, με ελληνική μουσική και τσιφτετελούδες να χορεύουν πάνω στα τραπέζια της Αποθήκης Γ; Ή μήπως το CD δεν περιέχει τσιφτετελίες; Γι' αυτό δεν μπορώ να 'μαι σίγουρος, αλλά σίγουρος μπορώ να 'μαι για το ότι η ευτυχία χορεύεται. Με ποιον τρόπο; Με τον τρόπο που την παρουσιάζει ο Άγγελος Φραντζής στο Polaroid. Η πιο cult Ελληνική ταινία του φετινού Φεστιβάλ (Γι' αυτό κόβω και το χέρι μου.) Η θέση της θα μπορούσε να 'ναι ακόμη και στους Νέους Ορίζοντες (Γι' αυτό δεν το κόβω.)

• Αποκλειστική είδηση: αυτό που αρέσει στον κύριο Gatilif πάνω στον Αγγελόπουλο είναι το "χέρι" του. Αυτό, ή το είπε μόνο σε μένα για να ξεφύγει απ' τη σχετική ερώτηση ή πραγματικά ο άνθρωπος την έχει "ψάξει" πολύ με το σινεμά του έλληνα μετρ. Η δήλωση αυτή ανατρέπει όλα τα συμπεράσματα του συμποσίου που έγινε, μιας κι όλοι ασχολούνται μόνο με το "βλέμμα" του.

Φρεσκαδίστα:

Αχ, τρυφερέ μου Χάρβει, ποτέ μου δε θα σβήσω το τατού που μου έκανες στο μπράτσο... δαγκωτό!!!

• Αυτό που αρέσει σε μένα όσον αφορά στον Αγγελόπουλο είναι τα making of των ταινιών του. Πραγματικά την έχω καταβρεί. Τα βρίσκω πιο ενδιαφέροντα και από τα making of του Τιτανικού - που τα 'χω γράψει σε βίντεο και τα βλέπω κάθε τόσο. Πραγματικός Τιτανικός τα γυρίσματα των ταινιών του.

Όλο παγοβούνα συναντά στο δρόμο του. Το αξιέπαινο είναι ότι ποτέ δε βουλιάζει, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, καταφέρνει πάντα να τελειώσει το "ταξίδι".

• Αυτό που μου 'χει λείψει φέτος είναι η εικόνα του νεανικού κοινού να συνωστίζεται στις ουρές των ταμείων με τα κατασημειωμένα πολύπτυχα προγράμματα στο χέρι και με μάτια κόκκινα και κουρασμένα από τις πολλές ταινίες που έχει δει, καθώς και εκείνες οι ώρες που τελειώνουν οι προβολές και τα πλακόστρωτα δρομάκια του λιμανιού έχουν περισσότερο κόσμο από τα μπαρ της πόλης.

• Η προβολή της ταινίας Ένα αληθινό θηλυκό της Cathrine Breillat αναμφισβήτητα έκωσε την όρεξη κάθε πεινασμένου το βράδυ της Κυριακής. Οι εμετοί, οι αιμομικτές, ούρολαγνικές, κοπρολαγνικές και σαδομαζοχιστικές αναζητήσεις της νεαρής ηρωίδας, η σφαγή ενός κόκορα και τέλος η ηρωίδα να υποδύεται την κότα ("Κοτ, κοτ, είμαι μία κοτούλα"): προκάλεσαν την διάλυση κάθε ορεκτικής διάθεσης για τους θεατές.

• Όχι όμως όλων των θεατών. Γνωστή φιλοξενούμενη δημοσιογράφος, που φεύγοντας κατευθύνθηκε στο εστιατόριο, παρήγγειλε στο κινητό...

• Τι παρήγγειλε; Κοτόσουπα!

Στέργιος Ζορμπάς
asterios_z@hotmail.com

ΤΡΙΤΗ 14 TUESDAY

Spotlights.....

Όλα τα βλέμματα στο Χάρβεϊ Καϊτέλ. Κατά την έλευσή του στους χώρους της συνέντευξης τύπου όλοι έσπευσαν για τις καθιερωμένες αναμνηστικές φωτογραφίες. Όχι πάντως μόνο οι φωτορεπόρτερ αλλά και απλά θαυμαστές του, κυρίως γένους θηλυκού...

"Θα ευχόμουν το Χόλιγουντ να έρθει στην Ελλάδα, στα αρχαία θέατρα, στους Δελφούς, εκεί απ' όπου ξεκίνησε αυτή η τέχνη. Χρειαζόμαστε την ιστορία σας, την παράδοσή σας Δεν πρέπει η Ελλάδα να πάει στο Χόλιγουντ". Με αυτά τα λόγια διαχώρισε τη θέση του από το σύστημα. Ωστόσο κάποιες καθαρά εμπορικές ταινίες τις κάνει απλά για διασκέδαση (προφανώς και για τα χρήματα...)

Με ιδιαίτερη θέρμη μίλησε για το Βλέμμα του Οδυσσέα και τη συνεργασία του με το Θόδωρο Αγγελόπουλο. Όλη η διαδικασία του φιλμ ήταν ένα πνευματικό ταξίδι γι' αυτόν ενώ χαρακτήρισε ως μοναδικό «προνόμιο» το γεγονός ότι κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων είδε ανθρώπους να βιώνουν την τραγωδία της ζωής.

"Περπατούσα στους δρόμους της Γιουγκοσλαβίας και έβλεπα ανθρώπους να μιλάνε στο Θεό για τα προβλήματά τους. Σε ποιο Θεό μιλούσαν; Αφού οι διαφορετικοί Θεοί τους ήταν αυτοί που τους οδήγησαν σ' αυτόν τον πόλεμο".

"Διεκδικώ το δικαίωμά μου να λερώνω το πουκάμισό μου με λάδι ελιάς και όχι με κέτσαπ". Η ελληνικότητα και η παράδοση συνοψίζονται άψογα σ' αυτή τη φράση που είναι η μόνη που ακούγεται στο ντοκιμαντέρ. Είδαν τα μάτια μας γιορτές. Χωρίς άλλο σχολίο; Μόνο αυτό;

Ο εικοσάρης πρωταγωνιστής της ταινίας Κράμπας εμφανίστηκε πολύ άνετος μιλώντας για "αμοιβαίο αυνανισμό" (το είπε ακόμα πιο χοντρά), προκαλώντας ταραχή. Ευτυχώς, χτύπησε ένα κινητό και το... πράγμα έμεινε εκεί. Είπε πάντως, ότι ο στόχος, τόσο ο δικός του όσο και της ταινίας, δεν ήταν να προκαλέσει. Φαντάσου και να ήταν...

Και κάτι εξωκινηματογραφικό, πάντα όμως στα πλαίσια του φεστιβάλ. Ο Λευτέρης Ξανθόπουλος, σκηνοθέτης και ποιητής, παρουσίασε στο κοινό το πρώτο του μυθιστόρημα με τίτλο "Άγγελος των πρώτων ημερών". Ο ίδιος βέβαια εξομολογήθηκε την αδυναμία του να αποδεχτεί ότι έχει τις διαφορετικές ιδιότητες που του αποδίδονται, αυτή δηλαδή του σκηνοθέτη, ντοκιμαντερίστα, ποιητή, συγγραφέα. "Δε μπορώ να ξεχωρίσω τις στιγμές που είμαι σ' ένα στούντιο γυρίζοντας μια ταινία ή όταν θα με χτυπήσει κατακέφαλα ένα ποίημα. Θεωρώ ότι πάνω απ' όλα είμαι ποιητής και όλα τ' άλλα είναι απλά πτυχές αυτού του εαυτού μου". Συμπλήρωσε δε, ότι είναι ένας σιωπηλός και συνεσταλμένος άνθρωπος και αυτός είναι και ο λόγος που κάνει σινεμά, να μεταφέρει δηλαδή τις σκέψεις του μ' έναν διαφορετικό τρόπο. Ο συγγραφέας Θέμης Λιβεριάδης ο οποίος συμμετείχε στην εκδήλωση παρατήρησε συμπληρώνοντας τον Ξανθόπουλο, ότι το βιβλίο αυτό δεν είναι ούτε ταινία, ούτε ποίημα, αλλά σέρνει πράγματα και απ' τα δύο. Αναφερόμενος στη γνωριμία τους είπε χαρακτηριστικά: "Άκουσα γι' αυτόν ότι από αλήθεια σε αλήθεια του κόπηκαν τα πόδια. Ότι όταν τον φωνάζουν γυρίζει. Και ότι όπως ο πατέρας του έτσι κι αυτός λείει στα παιδιά του παραμύθια. Κι έτσι κατέληξα στο συμπέρασμα ότι έχουμε συγγένεια εξ' αίματος από τους πατεράδες μας".

Λευτέρης Ξανθόπουλος

Βαγγέλης Ρητάς

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΩΝ ΤΥΠΟΥ

ΤΕΤΑΡΤΗ 15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

- 10:30 **Βασίλης Ντούρος**
σκηνοθέτης της ταινίας
Το φως που σβίνει
Τον σκηνοθέτη παρουσιάζει
ο συγγραφέας **Κωστής Γκιμοσούλης**
- 11:00 **Μάνος Ευστραπάδης**
Κώστας Βρεπάκος
Δέσποινα Μουζάκη
Γιάννης Ηλιόπουλος
Θέμα: «ΕΚΚ για Βαλκανικό Δίκτυο»
- 12:00 **Εταιρεία Ελλήνων Σκηνοθετών**
με θέμα «Ο δημιουργός σε πρώτο πλάνο: ο Ελληνικός Κινηματογράφος γιορτάζει»
- 13:00 **Dito Tsintsadze**
σκηνοθέτης της ταινίας
Χαμένοι δολοφόνοι
του Διεθνούς Διαγωνιστικού
- 14:00 **Diego Donnhofer**
σκηνοθέτης της ταινίας Παρθένοι
των Νέων Οριζόντων
- 14:30 **Νίκος Ζερβός**
σκηνοθέτης της ταινίας Βίτσια γυναικών
Τον σκηνοθέτη παρουσιάζει
ο ηθοποιός **Σπύρος Φωκάς**

88μισό: το ραδιόφωνο του Φεστιβάλ
Μέχρι χθες, στο πρόγραμμα κάλυψης του
41ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου, μεταδό-
θηκαν οι παρακάτω συνεντεύξεις:

- Μιχάλης Δημόπουλος
- Δημήτρης Εϊπίδης
- Tony Gatli
- Ελένη Καραϊνδρου
- Ventura Pons
- Νίκος Ζαπατίνας
- Arturo Ripstein
- Βασίλης Μπούτος
- Ορέστης Ανδρεαδάκης
- Γιάννης Μπακογιαννόπουλος
- Esther Gronenborn
- Götz Spielmann
- Θανάσης Καστανιώτης
- Λουδοβίκος των Ανωγείων
- Θοδωρής Κουτσογιαννόπουλος
- Ρίκα Βαγιάνη
- Σπύρος Βούγιος
- Χάρης Παπαδόπουλος
- Liron Levo
- Μπάμπης Ακτσόγλου
- Άρης Σφακιανάκης
- Γρηγόρης Πατρικαρέας
- Σωτήρης Ζήκος
- Βαγγέλης Ρασιάς
- Νάντια Μουρούζη
- Μίμης Κουγιουμτζής
- Θανάσης Αντωνίου
- Στράτος Τζίτζης
- Δήμος Μούτσης
- Νίνος Φενέκ Μικελίδης
- Χρήστος Καρακεπέλης

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
Dewar's®
FINEST SCOTCH WHISKY
ΒΡΑΒΕΙΩΝ
ΚΟΙΝΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ	Α' ΠΡΟΒ	Β' ΠΡΟΒ	ΤΕΛΙΚΗ
ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ			
1. Μια ασυνήθιστη κατάσταση	3,770	3,574	3,672
2. Ερωτομπεζήματα	3,780	3,930	3,853
3. Αξέχαστοι	4,423	4,020	4,221
4. Κλειστοί δρόμοι	4,168	3,903	4,036
5. Τη μέρα που έγινα γυναίκα	4,089		
6. Το τελευταίο καταφύγιο	4,084		
7. Τέλος αιώνα			
8. Χαμένοι δολοφόνοι			
9. Τζορτζ Ουάσιγκτον			
10. Περιμένοντας τον Μεσσία			
11. Ένας ευτυχισμένος άνθρωπος			
12. Εφήμερη πόλη			
13. Το κεφάλι γυρίζει			
14. Η διάρκή αναχώρηση της Petra Going			
15. Μοναχικοί τύποι			

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2000			
1. Χαμένος παράδεισος	2,470	2,544	2,509
2. Ένας κι ένας	4,158	4,140	4,149
3. 17 στα 18	3,857		
4. 2000 + 1 στιγμές			
5. Το φως που σβήνει			
6. Αγέλαστος πέτρα			
7. Φτηνά τσιγάρα			
8. Το σπίτι του Κάιν			
9. Κανείς δε χάνει σ' όλα			
10. Πάμπρωχοι Α.Ε.			
11. Η εποχή των ασεβών			
12. Το μήλο της έριδος			
13. Η βασίλισσα μαϊμού			

Το ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ DEWAR'S απονέμεται σε μια ελληνική ταινία, που προβάλλεται σε πρώτη δημόσια προβολή και συμμετέχει στο 41ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης.
Το ίδιο βραβείο θα απονεμηθεί και σε μια ξένη ταινία που προβάλλεται στα πλαίσια του Διεθνούς Διαγωνιστικού.
Οι συμμετοχές των ταινιών, ελληνικές και ξένες, είναι αυτές που, κατά σειρά προβολής, αναφέρονται παραπάνω.

41ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

DANCE PARTY!

ΤΡΙΤΗ
TUESDAY 14/11

ΩΡΑ 23:30

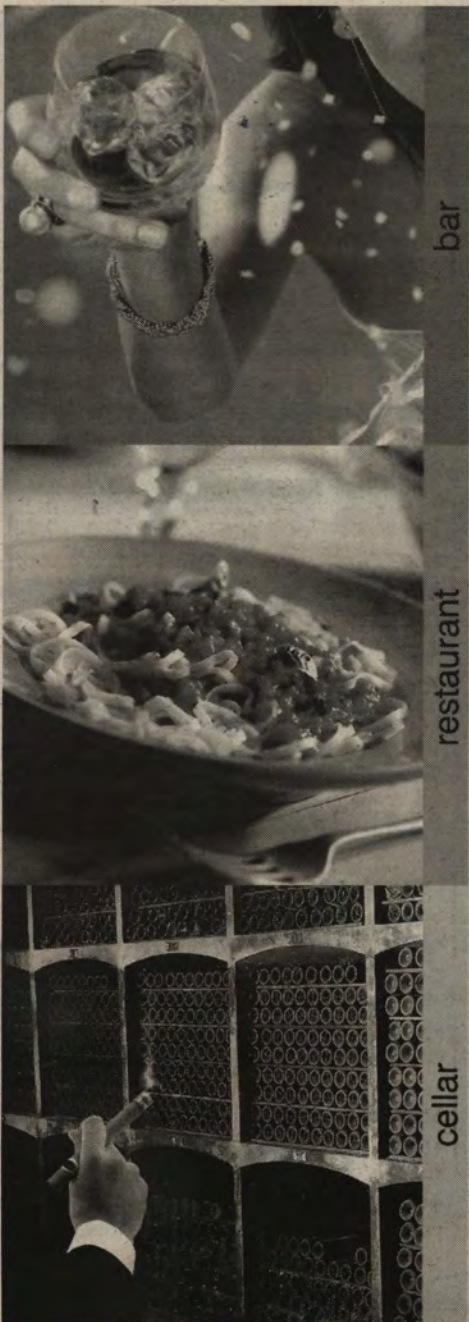
ΑΠΟΘΗΚΗ Γ • WAREHOUSE C

Καφέ-Μπαρ

LIGHTSHIP

Εστιατόριο

Από τις 9 το πρωί μέχρι τις 3 το ξημέρωμα, στον βασικό χώρο συνάντησης των σινεφίλ στην Αποθήκη Γ, λειτουργεί Καφέ-Μπαρ. Από τις 1 το μεσημέρι και μετά οι επισκέπτες μας μπορούν να γευματίσουν ή και να δειπνήσουν.

bar

restaurant

cellar

17 ΧΥΒΕΛΟΙΝΟ
BAR | RESTAURANT | CELLAR

ΒΑΣ. ΟΛΓΑΣ 133
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΤΗΛ: 853.330

Colombo

ιταλικά-ισπανικά
πορτογαλικά

πληροφορική

ΕΓΝΑΤΙΑ 128

ΤΗΛ. 240.962

e-mail: info@colombo.edu.gr
www.colombo.edu.gr

MERLOT

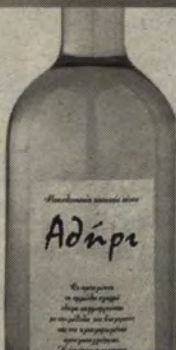
Τοπικός Οίνος Χαλκιδικής

Οίνος ερυθρός
από την ποικιλία merlot.
Με βαθύ πορφυρό χρώμα,
μπονκέτο με αρώματα
μικρών κόκκινων φρούτων
σε πιπεράτο φόντο
και βελούδινη γεύση.

Αθήρι

Μακεδονικός Τοπικός Οίνος

Οίνος από
την ποικιλία Αθήρι.
Λευκοκίτρινος,
με ευχάριστο
φρουτώδες άρωμα,
απαλή και δροσερή γεύση.

Ευάγγελος Ιωάννης αε

ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΙΑ - ΟΙΝΟΠΟΙΙΑ - ΑΠΟΣΤΑΓΜΑΤΟΠΟΙΙΑ

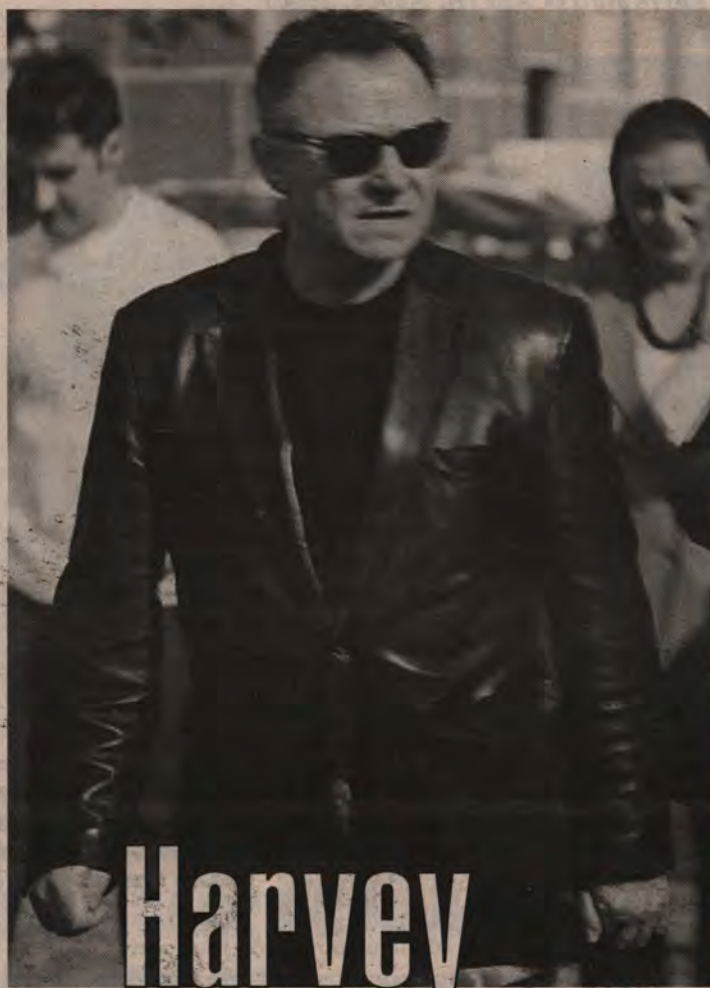
Ωραίος ως Έλληνας

Η άφιξη του στο φεστιβάλ ήταν ευθύς εξαρχής ένα μεγάλο γεγονός, για όλους τους προφανείς λόγους που μπορεί κανείς να σκεφτεί. Αλλά και για έναν ακόμα που είχαμε την χαρά να ανακαλύψουμε. Τελικά, δεν τον ακολουθεί άδικα η φήμη του απρόβλεπτου. Το παιδί που μεγάλωσε στους κακόφημους δρόμους του πολυεθνικού Μπρούκλιν, ο έφηβος που τα άφησε όλα πίσω του για να καταταγεί στο Σώμα των Πεζοναυτών στο Λίβανο, ο «επαναστάτης» που έγινε ηθοποιός απαντώντας σε μια αγγελία του Μάρτιν Σκορσέζε, ο ηθοποιός πια που μαθήτευσε στο Actor's Studio κοντά στον Λη Στράσπεργκ και την Στέλλα Άντλερ, ο άνθρωπος που έπαιξε τον ρόλο ενός σκύλου μπροστά στον Σαλβαντόρ Νταλί στο καφέ «La Mama» και έχασε τον πρωταγωνιστικό ρόλο στο *Αποκάλυψη Τώρα*, το γούρι πολλών νέων σκηνοθετών της ανεξάρτητης σκηνής, εισήλθε αδόρυβα και σεμνά χθες το πρωί στην Αποθήκη Α του λιμανιού, για να δικαιώσει μέσα σε λίγη ώρα όλους εκείνους τους τίτλους που του έχουν, κατά καιρούς, αποδώσει. Εσωστρεφής, συγκεντρωμένος, ανατρεπτικός, «σκοτεινός», λιγομίλητος, ειλικρινής, ιδιοσυγκρασιακά ευαίσθητος και τόσοις άλλους. Αυτό που δεν γνωρίζαμε είναι πως ο ωραίος Χάρβεϊ ήταν πολύ πριν μεταγγιστεί μέσα του η περιπέτεια του *Βλέμματος του Οδυσσέα*, ένας μεγάλος ελληνολάτρης. Αυτό το πάθος του υπερασπίστηκε σχεδόν με μένος, στο ραντεβού του με τους «απόγονους» του Ομήρου.

Δύσκολα μπορούσες να πεις ποιο από τα δεκάδες κινηματογραφικά πρόσωπα του Καϊτέλ στεκόταν απέναντί μας. Ο Οδυσσέας των τοπίων του Αγγελόπουλου, ο «πιστολέρο» των *Reservoir Dogs*, ο διεφθαρμένος αστυνομικός του *Bad Lieutenant* ή ο πνευματικός γκουρού του *Holy Smoke*; Όταν μιλάμε για τον Χάρβεϊ Καϊτέλ το μόνο στερεότυπο που αντέχει στο χρόνο είναι αυτό του ηθοποιού που είναι πρόθυμος να περπατήσει στην κόψη του ξυραφιού και να εξερευνήσει τα σκοτάδια της ανθρώπινης ψυχής. Μια φράση δηλαδή της δασκάλας του Στέλλα Άντλερ που έγινε το αγαπημένο του μότο: «Αν θέλεις περισσότερα πρέπει να πληρώσεις περισσότερα». Πάντα ήθελε να βρίσκεται δίπλα σε ανθρώπους που επενδύανε πολλά για να κατορθώσουν αυτό που ήθελαν και να λάβουν πίσω τη μεγάλη ανταμοιβή: Μάρτιν Σκορσέζε, Έιμπελ Φεράρα, Κουεντίν Ταραντίνω. Και ως ανταμοιβή δεν μιλάμε για το όσκαρ. «Το όσκαρ δεν είναι ο σκοπός, πρόκειται απλά για ένα αντικείμενο. Ο σκοπός είναι η δουλειά. Αυτή ήταν πάντα για μένα η αρχή και το τέλος» δήλωσε ο αμερικανός ηθοποιός. Και δε θα μπορούσε να είναι διαφορετικά για κάποιον που θεωρεί ως μεγαλύτερο ταξίδι, το ταξίδι της ψυχής. Γι' αυτό και ενοχλείται όταν τον ρωτούν πως διαλέγει τα σενάρια του. «Είναι σαν να πρέπει να εξηγήσω πως διαλέγω τους φίλους μου, τον τρόπο που ζω... Προσπαθώ απλά να ζήσω καλά και να καταλάβω τα πράγματα». Στην κατανόηση των πραγμάτων συνέβαλλε τα μέγιστα ο τόπος που μεγάλωσε, το Μπρούκλιν της Νέας Υόρκης. «Ήμουν τυχερός να μεγαλώσω σε μια γειτονιά όπου υπήρχε αυτή μίξη εθνικοτήτων, κυρίως ευρωπαίων. Κατά κάποιον τρόπο μεγάλωσα ως ευρωπαίος. Οι γονείς μου και οι παππούδες μου αλλά και οι φίλοι είναι από την Ευρώπη. Αυτό το στοιχείο της ποικιλοπληθίας με βοήθησε να καταλάβω τη ζωή». Το θέατρο από την άλλη τον βοήθησε να εξερευνήσει την καλλιτεχνική του υπόσταση. «Αυτό που μ' ενθουσιάζει πάνω απ' όλα είναι το θέατρο. Είναι σημαντικό για μένα να συναντώ άλλους ανθρώπους και να τους βοηθάω να πούμε μαζί ιστορίες μέσα απ' το θέατρο. Κι εδώ χρειάζομαστε τις ιστορίες σας, τις ιστορίες των Ελλήνων, αφού από εδώ ξεκίνησαν όλα, η σκέψη και ο τρόπος που ζούμε σε ολόκληρο τον Δυτικό Κόσμο. Από δω και πέρα, οποιαδήποτε νύξη για την εμπειρία του ηθοποιού στο Χόλυγουντ, πέφτει σχεδόν στο κενό. «Μακάρι να ερχόταν το Χόλυγουντ στην Ελλάδα για να σταθεί σε μερικά από τα θέατρα που οι πρόγονοί σας στάθηκαν, εκεί στις πλαγιές των Δελφών. Χρειαζόμαστε τις δικές σας ιστορίες και την σπουδαία παράδοση που έχετε. Είναι αρκετά διαφορετικά από το Μπέμπερλι Χιλς, βέβαια. Μιλάω πάντα μεταφορικά αλλά εμείς οι ίδιοι οι αμερικανοί πρέπει να προσπαθήσουμε να μη μας καταπιεί το Μπέμπερλι Χιλς. Αυτό που θα έλεγα ειδικά στους νέους Έλληνες είναι να μελετήσουν την δική τους ιστορία και να μην ανησυχούν για μένα και τον Ρόμπερτ Ντέ Νίρο».

Ο ελληνολάτρης λοιπόν Καϊτέλ αισθάνεται ενθουσιασμένος που βρίσκεται στον τόπο όπου «όλες οι μεγάλες ιστορίες έχουν ειπωθεί, από τον Όμηρο μέχρι τον Αισχύλο και τους υπόλοιπους κορυφαίους Έλληνες τραγικούς», νιώθει ανταγωνιστικά μόνο «με τον εαυτό του και το Θεό» και πιστεύει πως το σημαντικότερο είναι να υπάρχει μια κάμερα, μια ιστορία, κάποιο φίλο, ο πόνος, η αγωνία και η μάχη να πεις μια ιστορία. Οι ιστορίες του Αγγελόπουλου τον εμπνέουν. «Με βοηθούν να ζήσω καλύτερα, με προκαλούν να διατυπώσω ερωτήματα για τη ζωή σε όλα τα επίπεδα». Και το Χόλυγουντ που χωράει μέσα σ' όλα αυτά; Η απάντησή του ήταν αποστομωτική. «Μακάρι να μπορούσα να κάνω το *Βλέμμα του Οδυσσέα* για το υπόλοιπο της ζωής μου και να μπορώ να πληρώνω παράλληλα το νοίκι μου».

“Αυτό που θα έλεγα, ειδικά στους νέους Έλληνες, είναι να μελετήσουν την δική τους ιστορία και να μην ανησυχούν για μένα και τον Ρόμπερτ Ντε Νίρο”

Harvey Keitel

Δίπλα του ο Θόδωρος Αγγελόπουλος χαμογελάει και ανυπομονεί να μιλήσει για τον ηθοποιό του. «Είναι απρόβλεπτος. Μου θυμίζει αυτό που μου έλεγε ο Καζάν για τον Μπράντο. Ο Μπράντο συνήθιζε να λέει: άφησε με να κάνω κάτι και αν δεν σου αρέσει το αλλάζεις» εξομολογείται και δεν κρύβει πως η δουλειά με ένα με έναν αμερικανό δεν είναι εύκολη. «Στην αρχή υπήρχε μια τεράστια απόσταση μεταξύ μας αλλά σιγά σιγά ήρθαμε κοντά όπως δυο σκύλοι που μυρίζονται. Και έγινε επαφή». Έχει επίσης να θυμηθεί ένα αποκαλυπτικό για την προσωπικότητα του Καϊτέλ περιστατικό. «Ήμασταν στο αεροδρόμιο του Βελιγραδίου και γυρίζαμε μια σκηνή. Είχαμε εγκλωβίσει την ομίχλη και τότε έγινε κάτι το οποίο πραγματικά έκανε τον κόσμο να τρέμει. Ο Χάρβεϊ έβγαλε μια κραυγή, ήταν μια κραυγή απελπισίας που θύμιζε ζωή. Είναι από εκείνες τις στιγμές που ένας μεγάλος ηθοποιός βγαίνει από το κάδρο, ξεπερνά τη σκηνή και το ίδιο το έργο».

Το ίδιο προνομιούχος ένωσε και ο Καϊτέλ από τη συνεργασία του με τον σπουδαίο Έλληνα δημιουργό. «Εκείνη την εποχή ήμουν σε μια αναζήτηση πνευματική. Για μένα το *Βλέμμα του Οδυσσέα* αποτέλεσε ένα πνευματικό ταξίδι. Ήταν ένα προνόμιο το να δω από κοντά την τραγωδία και τον πόνο αν και υπάρχει μια αντίφαση σ' αυτό που λέμε προνόμιο και σ' αυτό που είναι η ίδια η τραγωδία. Προσωπικά όμως λειτουργήσε σαν ένας διάφωτισμός, ένα θεϊκό κάλεσμα να πάμε να γίνουμε μάρτυρες των γεγονότων, να μοιραστούμε την εμπειρία μας με άλλους ανθρώπους για να μπορέσουμε όλοι να ζήσουμε καλύτερα. Με τον Τεό βρεθήκαμε στο Μόσταρ, το Σεράγεβο, το Βούκοβαρ. Το να βλέπεις παιδιά να περπατούν σε δρόμους κατεστραμμένους, όπου κάποτε ήταν τα σπίτια τους, να ακούς τους ενήλικες να μιλούν για τον θεό τους και αυτός ο θεός να τους βάζει να πολεμούν μεταξύ τους, είναι ένας καμβάς γεγονότων που μας πληροφορεί για τη ζωή και μας βοηθάει να αποκτήσουμε μεγαλύτερη συνείδηση». Η ιδέα της τέχνης είναι να μας αποκαλύπτει μια στιγμή που δεν είχαμε ζήσει ένα λεπτό πριν, είχε πει κάποτε ο Καϊτέλ. Η ιδέα της συνάντησης με έναν άνθρωπο της τέχνης του Χάρβεϊ Καϊτέλ ήταν να δοκιμάσουμε την εμπειρία της επαφής με μια σπάνια φιλοσοφία ζωής κι ένα πνεύμα ανήσυχο. Και η επαφή έγινε!

Τζένη Παυλίδου

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ
ΣΤΟΝ ΘΟΔΩΡΟ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟ

Μέρες του '36

Σε μια πλατεία γεμάτη κόσμο και κάτω από έναν δυνατό ήλιο, δολοφονείται ένας συνδικαλιστής. Οι υποψίες στρέφονται στον Σοφιανό, έναν πρώην συνεργάτη της αστυνομίας που έχει πέσει σε δυσμένεια. Ο Σοφιανός αγωνίζεται μάταια ν' αποδείξει την αθωότητά του. Απελπισμένος, κρατάει όμηρο στο κελί του ένα φίλο βουλευτή που τον επισκέπτεται στη φυλακή, κι απειλεί να τον σκοτώσει αν δεν τον ελευθερώσουν. Είμαστε στις παραμονές των εκλογών του 1936, και η κυβέρνηση Μεταξά, που μόλις στέκεται όρθια χάρη σ' έναν δύσκολο συμβιβασμό ανάμεσα στις δυνάμεις της Δεξιάς και του Κέντρου, βρίσκεται σε μια πολύ λεπτή θέση... Η ταινία έλαβε το βραβείο σκηνοθεσίας και φωτογραφίας στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης 1972, καθώς και το βραβείο FIPRESCI στο Φόρουμ του Βερολίνου.

Τρίτη 14 Νοεμβρίου, Cine Προβλήτα 3, 17:00

Οι κυνηγοί

Παραμονή Πρωτοχρονιάς του 1976, μια ομάδα κυνηγών βρίσκεται στην περιοχή κοντά στη λίμνη των Ιωαννίνων, μέσα στο πυκνό χιόνι, το πτώμα ενός αντάρτη του Εμφυλίου. Το αίμα τρέχει ακόμα φρέσκο απ' την πληγή του, παρ' όλο που έχουν περάσει κοντά τριάντα χρόνια. Οι κυνηγοί, όλοι εκπρόσωποι της αστικής τάξης, πολιτικής και οικονομικής, μεταφέρουν το πτώμα στο ξενοδοχείο τους, όπου και θα περάσουν μια νύχτα γεμάτη απ' τα φαντάσματα της ιστορικής τους συνείδησης και το φόβο του παρελθόντος. Προς το τέλος της ταινίας, ο αντάρτης που ζωντανεύει μέσα στη φαντασία των τρομοκρατημένων κυνηγών, μετατρέπεται σ' ένα είδος εκδικητής της επανάστασης. Αφού ακούσουν απ' τα χείλη του την καταδικαστική απόφαση, οι αστοί εκτελούνται, για να ξανασηκωθούν, βγαίνοντας από ένα άσχημο όνειρο. Το πτώμα θα επιστρέψει στο χιόνι, και οι κυνηγοί θα συνεχίσουν την πορεία τους στο κατάλευκο τοπίο... Η ταινία έλαβε μέρος στο Φεστιβάλ Καννών του 1977 και έλαβε το Χρυσό Hugo στο φεστιβάλ του Σικάγου και το βραβείο της Ένωσης Τούρκων Κριτικών Κινηματογράφου.

Τρίτη 14 Νοεμβρίου, Cine Προβλήτα 3, 22:00

THE MAKING-OF: ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ ΓΙΑ ΤΟΝ ΘΟΔΩΡΟ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟ

Ο άλλος μύθος

της **Μαίρης Παπαλιού**
(Ελλάδα, 1986) - BETA

Ταινία πάνω στα γυρίσματα του Μελισσοκόμου του Θόδωρου Αγγελόπουλου, που συμμετείχε στο 27ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, στο Διεθνές Φεστιβάλ Βιέννης 1987, στο Φεστιβάλ Καννών 1987 και στο Φεστιβάλ Καμπέρ 1987.

Τρίτη 14 Νοεμβρίου, Cine Προβλήτα 3, 13:00

Το τέλος μιας τριλογίας

του **Χάρη Παπαδόπουλου** (Ελλάδα, 1988)

Επίσκεψη μιας μέρας στο γύρισμα της ταινίας Τοπίο στην ομίχλη, του Θόδωρου Αγγελόπουλου, που έγινε στη Θεσσαλονίκη.

Τρίτη 14 Νοεμβρίου, Cine Προβλήτα 3, 14:30

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

Guest List

- BACHMANN Gideon, Film critic, GERMANY
- BERG Christin, film manager, NORWAY
- BURMAN Daniel, Director, Esperando al Mesias, ARGENTINA
- GERBER Jacques, FRANCE
- GIKAS Natacha, Film Programm, Deutsches Filmmuseum, GERMANY
- IVANOVA MANASIEVSKA Ivana, Journalist, Dnevnik, FYROM
- JANEVSKA Tatjana, Programme Selector, International Festival of Skopje, FYROM
- JANKOWSKA-CIESLAK Jadwiga, Actress, HAPPY MAN, POLAND
- LAUDYN Stefan, Director, Warsaw Film Festival, POLAND
- SANDE Unnur, Film Advisor, NORWAY
- SELZLE Thomas, Project Manager, Peppermint GmbH, GERMANY
- SZUMOWSKA Malgorzata, Director, HAPPY MAN, POLAND
- VARRET Jean-Jacques, Producer-Distribution-sell, CEUX D'EN FACE, FRANCE
- ZAUGG Fred, Film critic, DER BUND, SWITZERLAND
- ZERTSALOV Andrey, Producer, CONCERT FOR A RAT, RUSSIA

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

Τη μέρα που έγινα γυναίκα Roosi keh zan shodam

της Μαρζιγιέ Μεσκινί (Ιράν, 2000)

Ένα κορίτσι κλείνει τα εννιά της χρόνια για να μάθει ότι τώρα που έγινε «γυναίκα» είναι αμαρτία να κυκλοφορεί έξω και να έχει παρέες. Μια νεαρή γυναίκα συναντά την αντίδραση του άνδρα της στην επιθυμία της να πάρει μέρος σε ένα ποδηλατικό αγώνα. Τέλος μια ηλικιωμένη γυναίκα, καθηλωμένη σε αναπηρικό καροτσάκι έχει αποκτήσει εκείνα τα χρήματα που χρειάζεται για να επιλέξει τη δική της ζωή. Τι τα κάνει; Ψυγεία, ατμοσίδηρα, πλυντήρια πιάτων και τηλεοράσεις.

Τρίτη 14 Νοεμβρίου, Cine Προβλήτα 4, 13:00

Το τελευταίο καταφύγιο The last resort

του Πάβελ Παβλικόφσκι (Μ. Βρετανία, 2000)

Η Τάνια, μια νεαρή Ρωσίδα, φτάνει μαζί με τον γιο της στην Αγγλία για να συναντήσουν τον Βρετανό αρραβωνιαστικό της Τάνια. Η άφιξη τους καταλήγει σε σύλληψη από την Υπηρεσία Μετανάστευσης. Η Τάνια αποφασίζει να ζητήσει πολιτικό άσυλο, μαμά και γιος μεταφέρονται σε περιοριστικό χώρο για πρόσφυγες, ο αρραβωνιαστικός τους παρατάει και ο καιρός περνάει...

Τρίτη 14 Νοεμβρίου, Cine Προβλήτα 4, 15:00

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ 6
ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΕΣ

ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Τέλος αιώνα / Segi-mal

του Σονγκ Νόινγκ Χαν (Ν. Κορέα, 2000)

Διαρθρωμένο σε τέσσερα αφηγηματικά κεφάλαια-ιστορίες, το *Segi-mal* μας μεταφέρει στη Σεούλ κάπου στο τέλος του 20ού αιώνα. Στο *Moratorium*, ένας νέος και φιλόδοξος σεναριογράφος παλεύει να γράψει ένα γνήσιο και ειλικρινές μελόδραμα. Ένας ιός που κάνει απόβραση στο κομπιούτερ του, του το εξαφανίζει... Το *Amorality* είναι η ιστορία μιας φοιτήτριας που τις νύχτες δουλεύει ως κολ γκερλ. Η διπλή ζωή της θα λάβει τέλος όταν θα ερωτευτεί τον γιο ενός πελάτη της αλλά ο έρωτας θα χει τραγικό τέλος. Στο *Moral Hazard*, ένας λέκτορας πανεπιστημίου με αιχμηρές απόψεις για την πολιτική και την κοινωνία πέφτει θύμα εκβιασμού και την ίδια στιγμή η γυναίκα του μαθαίνει πως έχει ερωμένη.

Μικρές φέτες πραγματικότητας χτίζουν μια τοιχογραφία της σύγχρονης Κορέας, δοσμένη με ρεαλισμό, ειρωνεία, κυνισμό αλλά και κωμικά στοιχεία.

ενδιαφέροντες χαρακτήρες και επιβεβαιώνουν την φήμη του σκηνοθέτη ως κορυφαίου κυνηγού ταλέντων. Το ίδιο συνέβη και στην πρώτη του δουλειά *Number 3*, το 1997, που έκανε την έκπληξη στο κορεάτικο box office. Ο 41χρονος Neung-han ξεκίνησε την κινηματογραφική του καριέρα ως σεναριογράφος.

Τζ.Π.

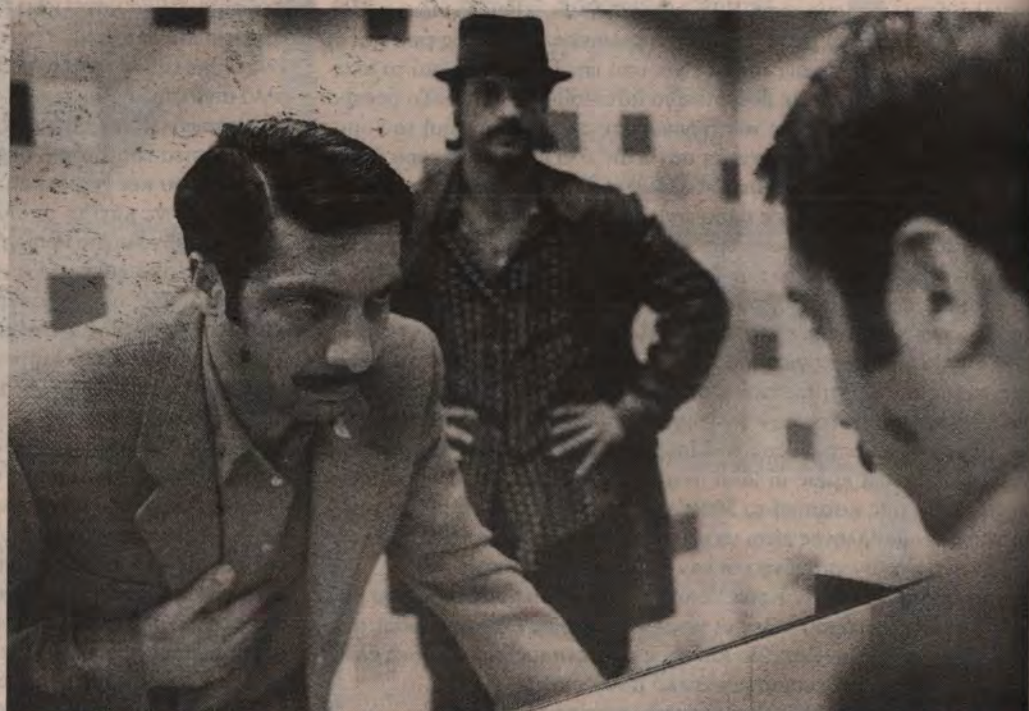
Τρίτη 14 Νοεμβρίου - Ολύμπιον, 15:30 & Cine Προβλήτα 4, 22:30

Χαμένοι δολοφόνοι / Lost killers

του Ντίνο Τσιντσάτζε (Γερμανία, 2000)

Κεντρικά πρόσωπα της ιστορίας είναι ο Γεωργιανός Μέραμπ και ο Κροάτης Μπράνκο, δύο ατζαμήδες πληρωμένοι δολοφόνοι. Το «σύμβολο» τους γράφει ότι πρέπει να βγάλουν από τη μέση ένα πλούσιο επιχειρηματία. Έλα όμως που ο Μέραμπ παθαίνει ναυτία στην ιδέα και μόνο ότι θα σκοτώσει άνθρωπο. Πιο άνετα αισθάνεται όταν ζαλίζει τον περίγυρο για το πόσο ωραία ήδη κι έδιμα έχουν στην Γεωργία. Ο Μπράνκο από την άλλη, έχει μια μάνα που θα πρέπει να έχει πεθάνει προ πολλού αλλά με το που βλέπει τον Μέραμπ να πίνει στην υγεία της, αυτή ξανανιώνει.

«Μου αρέσουν οι χαρακτήρες της ταινίας μου. Είναι άνθρωποι που έχουν χάσει την επαφή με τον εαυτό τους και προσπαθούν να διατηρήσουν την αξιοπρέπεια τους»

Η κατάσταση χειροτερεύει καθώς οι δύο αυτοί «γκάνγκστερ» αδυνατούν να φέρουν σε πέρας την αποστολή τους. Κάπου εδώ μπαίνει στην ιστορία ο Κάρλος, ένας πρόσφυγας από την Αϊτή με σωματότυπο γίγαντα και η μικροσκοπική Βιετναμέζα φίλη του που εξασκεί το αρχαιότερο επάγγελμα του κόσμου. Τελικά, θα γίνει ο φόνος; Κι αν ναι, ποιος θα ναι το θύμα; Η δράση τοποθετείται στην γερμανική πόλη Μανχάιμ και όλοι οι ήρωες της ταινίας είναι λαθρομετανάστες και πρόσφυγες. Άλλοι προσπαθούν απλά να επιβιώσουν, άλλοι ονειρεύονται να πιάσουν το τζακ ποτ στο λόττο.

Ξεκαρδιστική αλλά και συνάμα τρομαχτική στην σκιαγράφηση της μορφιάς της ανθρωπίνης ύπαρξης, η ταινία είναι ένα λακωνικό ατμοσφαιρικό παραμύθι που αφήνει διάχυτη την αίσθηση της μελαγχολίας, με ένα τρόπο όμως παράδοξα αναρχικό. Η ταινία προβλήθηκε φέτος στο τμήμα «Ένα κάποιο βλέμμα» στις Κάνες και είναι η πρώτη μεγάλου μήκους δουλειά του γεννημένου στην Τυφλίδα της Γεωργίας, Ντίνο Τσιντσάτζε. Η μικρού μήκους ταινία του *On the Borderline* έλαβε τη Χρυσή Λεοπάρδαλη στο Λοκάρνο, το '93.

Τζ.Π.

Τρίτη 14 Νοεμβρίου - Ολύμπιον, 20:30

Tillsammans / Μαζί

του Λούκας Μούντισον (Σουηδία, 2000)

Ποιος είναι αυτός ο παράξενος Σουηδός για τον οποίο ο σπουδαίος Ίνγκμαρ Μπέργκμαν εκφράστηκε με τόσο διδυραμικά λόγια; «Το πρώτο αριστούργημα ενός νεαρού δημιουργού» είπε για το ντεμπούτο του μόλις 31 ετών ποιητή και συγγραφέα Λούκας Μούντισον, το «Fucking Amal», ο «γκουρού» του σουηδικού κινηματογράφου. Στο φετινό φεστιβάλ της Βενετίας, ο νεαρός σκηνοθέτης δικαίωσε τον δάσκαλο του καθώς οι τίτλοι του τέλους του «Μαζί» έπεσαν μέσα σε μια θύελλα χειροκροτημάτων.

«Το Σουηδικό American Beauty, μόνο πολύ καλύτερο» ήταν ένα μόνο από τα επαινετικά σχόλια γι' αυτή την ρομαντική κωμωδία «που θα ζήλευε ακόμη και το Χόλιγουντ ή ο Σαίξπηρ».

Η ταινία αφορά σε ένα γκρουπ σκληροπυρηνικών αριστερών που ζουν σε ένα κοινόβιο στην Στοκχόλμη της δεκαετίας του '70. Καθώς εξελίσσεται η ιστορία συναντούμε μια σειρά από σπουδαίους χαρακτήρες: Τον Γκφραν που θέλει να τον αγαπούν όλοι και γι' αυτό αφήνει μέχρι και την κοπέλα του να κοιμάται με άλλους, τον Έρικ που έγινε ακροαριστερός για να μπει στο μάτι του καπιταλιστή πατέρα του, την Άννα που θέλει απελπισμένα να γίνει λεσβία για να δείξει ότι δεν είναι μέλος μιας ανδροκρατούμενης σοβινιστικής κοινωνίας, τον αλκοολικό και καταπιεστικό πατέρα για τα παιδιά του Ρολφ. Οι πολιτικές αναζητήσεις, η ελευθεριότητα στο σεξ, οι δυνατές πεποιθήσεις, οι μουσικές, οι αναρχικές ιδεολογίες και όλα όσα σημάδεψαν τα seventies συνθέτουν την καρδιά αυτού του αστείου και ατμοσφαιρικού φιλμ που θα μπορούσε να το δει κανείς ως ντοκουμέντο της ζωής στη Σουηδία της δεκαετίας του '70. Οι ηθοποιοί είναι απόλυτα φυσικοί, οι διάλογοι εξαιρετικοί, η πλοκή σπουδαία και οι λεπτομέρειες στην αναπαράσταση της εποχής τόσο ακριβείς που σχεδόν σε «φοβίζουν» και η καλλιτεχνική διεύθυνση γεμάτη χρήσιμες πληροφορίες. Από τους τεράστιους άσχημους σκελετούς γυαλιών, τα μπλε σώβρακα με την κίτρινη κορώνα, τα μάλλινα χαχόλικα πουλόβερ μέχρι τα πόστερ στους τοίχους και τα τενεκεδένια κουτάκια της μπίρας Tuborg, είσαι εκεί. Στο ένδοξο 1975, για να δοκιμάσεις ένα από τα πιο σημαντικά συναισθήματα στην κοινωνία μας: τον φόβο να μη μείνεις μόνος. Αλλά και για να γελάσεις με την καρδιά σου, παρέα μ' αυτούς τους παράξενους τύπους με τα μακριά μαλλιά που καλλιεργούν λαχανικά και πίνουν κόκκινο κρασί.

Τζ.Π.

Τρίτη 14 Νοεμβρίου - Ολύμπιον, 15:30 & Cine Προβλήτα 4, 22:30

Ένας κινηματογράφος οικογενειακής παραγωγής

Μπαχμάν Γκομπαντί, σκηνοθέτης της ταινίας Μεθυσμένα άλογα

Για την απονομή στην ταινία του, της «Χρυσής Κάμερας» των Κανών. Ήταν μια σημαντική στιγμή για μένα αλλά περισσότερο για τον λαό μου. Όταν επέστρεψα από τις Κάνες, 400 περίπου Κούρδοι με υποδέχθηκαν σαν κάποιον δικό τους. Μου είπαν ότι την επίδραση που είχε η ταινία μου στον κόσμο δεν κατάφεραν να την έχουν μεμονωμένα οι δύο αντίπαλες πλευρές. Από τότε με πλησιάζουν και με ρωτούν πράγματα για το σινεμά. Έχουν γίνει όλοι σεναριογράφοι, έχουν αγοράσει μικρές κάμερες και ασχολούνται με γυρίσματα. Έφτασαν να εύχονται τα παιδιά τους να γίνουν όχι γιατροί και δικηγόροι αλλά κινηματογραφιστές. Θεωρούμαι ο πρώτος Κούρδος κινηματογραφιστής του Ιράν. Αυτός ο λαός απέκτησε ένα δημιουργό μετά από 100 χρόνια ζωής του κινηματογράφου κι αυτό θα μπορούσε να εκληφθεί ως ένα συμπέρασμα για τι έχουν υποστεί αυτοί οι άνθρωποι. Μάλιστα, πριν από 2 βδομάδες συνάψαμε μια συμφωνία στην Αμερική για να αγοράσουμε 4 κάμερες των 35mm για το Κουρδιστάν του Ιράν και φέτος όλοι θα μπορούν ν' ασχοληθούν με τα γυρίσματα των ταινιών τους.

Για τους λόγους της έκρηξης του ιρανικού κινηματογράφου

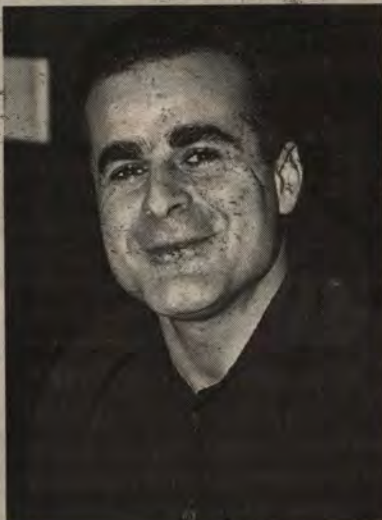
Τον πρώτο λόγο θα τον απέδιδα στον πολιτισμό του Ιράν. Μετά πιστεύω ότι αυτός ο κινηματογράφος οφείλεται στην ίδια την Ισλαμική Επανάσταση και τη λογοκρισία που επιβλήθηκε. Όσες ταινίες είχαν γυριστεί πριν την Επανάσταση είχαν απαγορευτεί. Έτσι οι δημιουργοί αναγκάστηκαν να βρουν άλλους τρόπους έκφρασης και σήμερα πια έχουμε καταφέρει στο να απεικονίσουμε τις διαθέσεις και τις επιθυμίες των μεγάλων στα πρόσωπα των μικρών παιδιών. Όπως συμβαίνει σε όλες τις χώρες, μετά από μια καταστροφή υπάρχει μια άλλη ώθηση στη δημιουργία.

Για τη δυσκολία του να δουλεύεις με εργαστέχνες ηθοποιούς και ακόμα περισσότερο με μικρά παιδιά

Στις 34 ταινίες που έχω γυρίσει μέχρι σήμερα, έπαιζαν ουσιαστικά οι συγγενείς

μου. Για επτά χρόνια, πρόκει- μένου να μην μας δώσει ο όπιτονοικοκύρης μας, έβαζα τα παιδιά του να παίζουν στις ταινίες μου. Έτσι έμαθα να χειρίζομαι εργαστέχνες. Τα παιδιά της ταινίας δεν έχουν δει ποτέ στη ζωή τους τηλεόραση ή σινεμά. Την πρώτη μέρα που έστησα τη μηχανή κι έφερα τον μικρό Μαντί στο σεντ έγινε το εξής αποκαλυπτικό. Οι ηχολήπτες και οι καμεραμέν περίμεναν και περίμεναν ενώ ο Μαντί αναρωτιόταν τι είναι αυτό το μικρό κουτί. Όταν είπα «Φώτα, κάμερα, πάμε!», ο μικρός τό 'βαλε στα πόδια και μετά άρχισε να κλαίει. Αυτά τα παιδιά έχουν δει τόσο πόλεμο και στάση πολέμου, που νόμισαν ότι εκείνη την ώρα ο καμεραμάν θα τους πυροβολούσε. Γι' αυτό και στη διάρκεια των γυρισμάτων δε στάθηκε καθόλου δίπλα στην κάμερα και δεν άφησα τον ηχολήπτη να γίνει αντιληπτός. Συνεννοούμασταν με νοήματα. Άλλες φορές τους έδινα μια κλωστή και την τραβούσα για να καταλάβουν τι θέλω να κάνουμε.

Για την παραγωγή της ταινίας του
Χρειάστηκαν δύο χρόνια για να γυρίσω την ταινία αλλά όταν τελείωσα, αποφάσισα ότι δεν μου άρεσε. Έτσι το Ίδρυμα Κινηματογράφου Μαραμπί του Ιράν που αρχικά με βοήθησε πολύ, όταν είδε την αργοπορία μου εγκατέλειψε την υποστήριξη του. Επειδή όμως αγάπησα πολύ αυτό το φιλμ και δεν μπορούσα να το πουλήσω σε κάποιον άλλον για να το ολοκληρώσει, προσπάθησα να βρω χρήματα. Η μητέρα μου έγινε η μαγείρισσα του σεντ, η αδελφή μου προγραμματίστρια και όλοι οι συγγενείς μου ασχολή-

θηκαν με την παραγωγή. Στο κενό μεταξύ που είχε δημιουργηθεί μέχρι να ξαναρχίσω τα γυρίσματα, δούλεψα με τον Μαχμάλμπαφ κι έτσι κατόρθωσα να συγκεντρώσω χρήματα για 3 μικρού μήκους ταινίες και για τα Μεθυσμένα Άλογα. Το μόνο εμπόδιο ήταν ο καιρός. Δεν χιόνισε καθόλου και έπρεπε να πληρώνω 400.000 δρχ. σε μισθούς κάθε μέρα, περιμένοντας να χιονίσει. Με τις προσευχές της μητέρας μου, συνέβη να προλάβουμε χιόνι τις τέσσερις τελευταίες μέρες των γυρισμάτων.

Πως άρχισε να ασχολείται με τον κινηματογράφο

Από μικρή ηλικία, λόγω του ότι ο πατέρας μου ήταν αστυνομικός, ήθελα να γίνω καλός άνθρωπος. Ο πατέρας μου με έστειλε στην πόλη. Εκεί δίπλα υπήρχε ένας φωτογράφος κι ένα εργαστήριο φωτογραφίας. Ο άνθρωπος αυτός με ενθάρρυνε να βγάζω φωτογραφίες. Με το σινεμά δεν είχα καλή σχέση, το μόνο που μ' άρεσε ήταν να τρώω σάντουιτς βλέποντας ταινίες. Και το καλύτερο σάντουιτς το τρώγαμε σ' ένα μαγαζί κοντά στον κινηματογράφο. Με αφορμή όμως, την είσοδο μου στο πανεπιστήμιο της Τεχεράνης γνώρισα πολλούς κινηματογραφιστές, πεισματάρηδες και ταλαντούχους. Ένας απ' αυτούς ήταν και ο Κιαροστάμι. Όταν πήγε στο Κουρδιστάν αποφάσισα να γίνω βοηθός του.

Για τα επόμενα σχέδια του

Τους τελευταίους 3-4 μήνες ταξιδεύω πολύ και σε ένα μήνα από τώρα ελπίζω να επιστρέψω στην πατρίδα μου για να ξεκινήσω γυρίσματα. Θα είναι μια ταινία που αφορά σε 400 γυναίκες στο Κουρδιστάν και το μεγαλύτερο μέρος της θα γυριστεί πάλι χειμώνα.

Συνέντευξη: Τζένη Παυλίδου

Ρετροσπεκτίβα

Γέρζι Σκολιμόφσκι

Την τσάντα ή τη ζωή σου
Pieniadze albo zycie

(Πολωνία, 1961 - Μικρού μήκους)

«Η δράση εκτυλίσσεται στη διάρκεια του πολέμου. Δύο άντρες συναντιούνται σ' ένα λούνα παρκ, μπροστά στο περίπτερο της σκοποβολής. Φιλονικούν για κάποιο χρηματικό ζήτημα, κι αποκαλύπτεται ότι ο ένας απ' αυτούς είναι εβραίος. Η αστυνομία παρακολουθεί τη σκηνή από μακριά. Εκείνη την περίοδο, ο Στάβις Ντίγκατ ήταν ένα είδος Πολωνού Γκι ντε Μοπασάν. Έγραφε διηγήματα, απ' τα οποία μπορούσες να κάνεις τα πάντα».

Γ.Σ.

Τρίτη 14 Νοεμβρίου, Cine Προβλήτα 3, 15:00

Ψηλά τα χέρια! / Rece do gory (2nd version)

(Πολωνία, 1981)

«Το 1981, ξαναπαρουσιάστηκε η ευκαιρία να προβληθεί η ταινία στους κινηματογράφους (και, μέχρι το Δεκέμβριο, οι συνθήκες ήταν ευνοϊκές). Μου πρότειναν, λοιπόν, να κάνω κάποιες αλλαγές, αφού είχαν περάσει 14 χρόνια από τότε που γυρίστηκε, και μπορεί η ταινία να 'χε κάπως γεράσει. Την ξαναείδα κι αποφάσισα να προσθέσω τον πρόλογο: Αν η ταινία είχε τη διακρύβιμη υποστήριξη της "Αλληλεγγύης", θα μπορούσε να βγει στις αίθουσες. Δεν την είχε, κι έτσι, γι' άλλη μια φορά, αντιμετωπίστηκε ως ο λόγος ενός outsider. Παρουσιάστηκε χωρίς φανφάρες στο Φεστιβάλ του Γκντανσκ. Πήρε μόνο το βραβείο των δημοσιογράφων...»

Γ.Σ.

Τρίτη 14 Νοεμβρίου, Cine Προβλήτα 3, 15:00

Στο φως του φεγγαριού / Moonlighting

(Μ. Βρετανία, 1982)

Ένας Πολωνός, ο Νόβακ, φτάνει στο Λονδίνο με τρεις οικοδόμους για ν' ανακαινίσουν το διαμέρισμα ενός πολωνού αξιωματούχου, κερδίζοντας έτσι σ' ένα μήνα όσα θα κέρδιζαν σ' ένα χρόνο στην Πολωνία. Κλείνονται στο σπίτι και δουλεύουν α- σταμάτητα, κάνοντας τη ζωή ενός φυλακισμένου, μια που δεν έχουν άδεια εργασίας. Μόνη τους διασκέδαση, η τηλεόραση. Με τις οικογενειές τους επικοινωνούν τηλεφωνικά μια φορά την εβδομάδα από έναν τηλεφωνικό δάλαμο. Όταν ο Νόβακ, που είναι κι ο μόνος που μιλά αγγλικά, πληροφορείται για το πραξικόπημα του Στρατηγού Γιαρουζέλσκι, αποφασίζει να το κρύψει απ' τους συντρόφους του... Η ταινία έλαβε το βραβείο σεναρίου στο Φεστιβάλ Κανών 1982.

Τρίτη 14 Νοεμβρίου, Cine Προβλήτα 3, 19:30

Την ταινία θα προλογίσει ο Jerzy Skolimowski

Το πλοίο των παρανόμων / Lightship

(ΗΠΑ, 1985)

Μέσα της δεκαετίας του '50. Ο πλοίαρχος Μίλερ, κυβερνήτης ενός φορόπλοιου σ' ανοικτά της Βιρτζίνια, φέρνει στο πλοίο τον ανυπότακτο έφηβο γιο του, Άλεξ, που είχε μπλεξίματα με την αστυνομία. Λίγο αργότερα, περισυλλέγονται τρεις άνδρες που βρίσκονται στη θάλασσα, σε μια ακυβέρνητη βάρκα: ο επιδεικτικός, θηλυπρεπής Κάλβιν Κάσπαρι και οι δύο αγριωποί μπράβοι του, τα αδέρφια Έντι και Γιουτζίν. Πρόκειται εμφανώς για γκάνγκστερ, που καταζητούνται για ληστεία, και ο Κάσπαρι ζητά από τον Μίλερ να σαλπάρει για να δραπετεύσουν διά θαλάσσης, Εκείνος, όμως, είναι αποφασισμένος να προστατεύσει τα άλλα πλοία που πλέουν στην περιοχή... Η ταινία έλαβε το Ειδικό Βραβείο της Επιτροπής στο Φεστιβάλ Βενετίας 1985.

Τρίτη 14 Νοεμβρίου, Cine Βακούρα, 21:00

Η επιτυχία είναι η καλύτερη εκδίκηση
Success is the best revenge

(Μ. Βρετανία-Γαλλία, 1984)

Ο Ρόντακ ζει εξόριστος στο Λονδίνο με την οικογένειά του, όπου προετοιμάζει ένα φιλόδοξο θεατρικό χάπενινγκ που ελπίζει να τον καθιερώσει. Κι ενώ ο Άλεξ τρελαίνει τους πάντες με τον εγωκεντρισμό του, ο γιος του, Άνταμ, νιώθοντας να μην έχει ταυτότητα, ετοιμάζεται να ξαναγυρίσει στην Πολωνία...

Τρίτη 14 Νοεμβρίου, Cine Προβλήτα 3, 23:00

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Νίκος Κυπουργός

για τη μουσική της ταινίας
Είδαν τα μάτια μας γιορτές

Το ντοκιμαντέρ δεν είναι ένα υποδεέστερο είδος. Είναι απλά διαφορετικό. Είναι μεγάλη χαρά για μένα να γράφω μουσική για ντοκιμαντέρ. Δεν συμφωνώ με το γίνεται απλώς επιμέλεια, αλλά θεωρώ ότι πρέπει να γράφεται όπως και στις ταινίες φιλμ. Αυτή τη δυνατότητα, μαζί με τη δυνατότητα ηχογράφησης φυσικών οργάνων, μου την παρείχαν τόσο ο Στέλιος Χαραλαμπίδης όσο κι ο παραγωγός Θάνος Λαμπρόπουλος και θεωρώ την συνεργασία μας άσπρη. Δεν έκανα μια συμβιβασμένη δουλειά όπως συμβαίνει σε πολλά ντοκιμαντέρ και είμαι τυχερός, γιατί και στα δυο παλιότερα ντοκιμαντέρ που έγραφα τη μουσική και ήταν το *Ρομ* του Μενέλαου Καραμαγγιώλη και το *Aenigma est* του Δημήτρη Μαυρίκιου είχα την ίδια ευχέρεια.

Συνέντευξη: Δημοσθένης Ξιφιλίνος

Δημήτρης Παπαδημητρίου

για τη μουσική της ταινίας *Το φως που σβήνει*

Θα έλεγα ότι αυτό που ιδιαίτερα με ενδιέφερε στην ταινία αυτή είναι δύο-τρία από τα στοιχεία της. Το ένα είναι το στοιχείο του μαθήματος της ιστορίας μέσα από ένα μουσικό όργανο, γιατί βαθιά πιστεύω ότι την πραγματική ιστορία την γράφει η Τέχνη κι όχι οι επιστήμη της ιστορίας, γιατί η πραγματική ιστορία είναι των παθών κι όχι των άθλων και των αριθμών. Ένας δεύτερος άξονας που με ενδιέφερε πολύ είναι η βαθιά ανάλυση που κάνει για το πώς αναπτύχθηκε η μουσική ευαισθησία σε έναν άνθρωπο, ιδιαίτερα κάτω από αντίξοες συνθήκες. Γιατί η ταινία έχει βασικό πρωταγωνιστή ένα παιδί-θαύμα στο βιολί, και ήθελα πάρα πολύ αν δω από κοντά πώς ένα παιδί μόνε, μ' ένα όργανο, χωρίς όμως τη θεωρία της μουσικής, απλώς με το ταλέντο του και τη φύση, μπορεί να ανακαλύπτει τη μουσική από την αρχή για λογαριασμό του. Και το τρίτο στοιχείο ήταν η πρόκληση του να γράψω κάποια μουσικά κομμάτια με τον ίδιο τρόπο που ο Πικάσο προσέγγισε την παιδικότητα, στα παιδικά σκίτσα τα οποία κρύβουν μια παράξενη, μεγαλοφυή, προσέγγιση του εικαστικού κόσμου. Με τον ίδιο τρόπο ήθελα να προσεγγίσω κι εγώ την παιδικότητα μέσα στη μουσική που υποτίθεται ότι γράφει ένα παιδί-θαύμα.

Συνέντευξη: Αναστασία Γρηγοριάδου

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Safe sex

των Μιχάλη Ρέππα-Θανάση Παπαθανασίου

Η μεγαλύτερη εισπρακτική επιτυχία του ελληνικού κινηματογράφου. Αυτός και μόνο ο τίτλος απογειώνει το *Safe sex*, την πρώτη κινηματογραφική επίθεση των θριαμβευτών της μικρής οθόνης Ρέππα-Παπαθανασίου. Τι γίνεται στο *Safe sex*; Όλη η Αθήνα μπλέκεται σε ένα ερωτικό κουβάρι, με τις εφήμερες σχέσεις να καταλαμβάνουν όλο το χώρο και το σύνολο της κοινωνίας να αποδέχεται την κατάπτωση και να υιοθετεί το γέλιο. Η μετατροπή του sex από απόλαυση σε μηχανισμό αυτοκαταπίεσης είναι το τραγικό σύμπτωμα της εποχής μας. Υπάρχει, άραγε, διαφυγή και επιστροφή; Ίσως το φινάλε να δώσει την ελπίδα. Ίσως και όχι. Η χώρα μας ευτύχησε να είναι πρωτοπόρος, χιλιάδες χρόνια πριν, στην αρμονική συνύπαρξη του σώματος. Γιατί να μην κατορθώσει να ξαναβρεί αυτό το μέτρο; Η κωμωδία ως λαϊκό κινηματογραφικό είδος επιτρέπει διαμέσου του γέλιου και το «ψάξιμο». Τι μας κάνει να γελάμε με τις καταστάσεις που βλέπουμε στο πανί;

Δ.Ε.

Τρίτη 14 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 11:30

Βίτσια γυναικών

του Νίκου Ζερβού

Στην Αθήνα του 2000 ζουν οι τέσσερις ηρωίδες του φιλμ. Η μια εξ αυτών είναι στις δημόσιες σχέσεις ναυτιλιακής εταιρείας, η δεύτερη είναι ζωγράφος γυμνών ανδρικών μοντέλων, η τρίτη ασκεί το πατροπαράδοτο «επάγγελμα» των οικιακών και η τέταρτη δικηγόρεϊ. Στην Αθήνα ζει και ο σκηνοθέτης στα *Βίτσια γυναικών*, ο Νίκος Ζερβός, που είναι μια ξεχωριστή φιγούρα στο ελληνικό σινεμά, με τη δική του ρότα και το προσωπικό του ύφος. Ο Νίκος Ζερβός, με σπουδές κοινωνιολογίας και ψυχολογίας, αλλά και 27 έτη ενασχόλησης με το σινεμά ειδικεύεται εδώ και χρόνια σε τρελές κωμωδίες. Έχει πιστούς φίλους και ορκισμένους εκδρούς, που λατρεύουν ή μισούν καθέτι με το οποίο καταπιάνεται. Σίγουρα, πάντως, ουδείς μένει ψυχρός παρατηρητής απέναντι σε μια ταινία του. Στα *Βίτσια γυναικών*, όπου μοντάζ έχει κάνει ο Γιάννης Παρασκευόπουλος και μουσική οι Γιάννης Παπαμιχαήλ και Δημήτρης Κοντόπουλος, εμφανίζονται οι: Μαρία Γεωργιάδου, Ευαγγελία Βαλαμμά, Νατάσα Τσαγκαρουσιάνου, Αλίντα Φωτέτσου (οι βιταϊόζες) και πολλοί άνδρες -υποκείμενα ή αντικείμενα πόθου τους!

Δ.Ε.

Τρίτη 14 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 13:30

Το φως που σβήνει

του Βασίλη Ντούρου

Ο δωδεκάχρονος Χρήστος Μυρισιώτης που ζει στο γραφικό, αλλά απομονωμένο νησάκι της Χάλκης με τη χωρισμένη μητέρα του, Ελένη (Ελισάβετ Ναζλίδου), κινδυνεύει να τυφλωθεί προοδευτικά από μία σπάνια αρρώστια. Το ιδιόρρυθμο και μοναχικό αγόρι αδιαφορεί για το σχολείο, αλλά είναι εξαιρετικό ταλέντο στη μουσική. Βρίσκοντας διέξοδο στη φύση, στον ονειρικό κόσμο μιας σπηλιάς ή στον παφλασμό των κυμάτων, συλλέγει φυσικούς ήχους που μετατρέπει σε μουσικές συνθέσεις στο βιολί του. Με μοναδικούς φίλους τη μικρή Αγγελική και το γέρο φαροφύλακα Σουρσούμη (Αλέκος Αλεξανδράκης), δάσκαλό του στο βιολί, αλλά και τη νεοδιόριστη δασκάλα Μαρία (Βίκυ Βολιώτη) που ενδιαφέρεται για τις ικανότητες του Χρήστου και του εξασφαλίζει συμμετοχή σε ένα μουσικό διαγωνισμό που διοργανώνεται στην Αθήνα το παιδί ξεπερνά τις τραυματικές οικογενειακές εμπειρίες και την αδικία της φύσης να του στερήσει την όραση. Το μέλλον τού ανήκει, αρκεί να το παραδεχτεί και να προχωρήσει μπροστά, σπάζοντας την κοινωνική του απομόνωση.

Τρυφερή κοινωνική ταινία που βασίζεται στην αληθινή ιστορία ενός αγοριού, το *Φως που σβήνει* φέρει την υπογραφή της Δέσποινα Το-

μαζάνη στο σενάριο και του Δημήτρη Παπαδημητρίου στη μουσική, ενώ σηματοδοτεί την επιστροφή στη μεγάλη οθόνη του αγαπημένου Αλέκου Αλεξανδράκη, καθώς και το κινηματογραφικό ντεμπούτο του ταλαντούχου Βλαδίμηρου Γκολοσίνακι. Στους βασικούς συντελεστές συγκαταλέγονται επίσης οι Γιάννης Δρακουλάκος (διεύθυνση φωτογραφίας), Αναστασία Αρσένη (σκηνικά/κοστούμια), Γιάννης Τσίρος (διαμόρφωση σεναρίου/ διάλογοι) και βέβαια ο βραβευμένος Ντίνος Κίτπου στον ήχο, που παίζει σημαντικό ρόλο στην ταινία.

Β.Π.

Τρίτη 14 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 23:00

“Από τότε που διαβάσαμε το σενάριο της ταινίας *Το Φως που Σβήνει* και ήρθαμε σε επαφή με τον Βασίλη Ντούρο, οραματιστήκαμε μια τρυφερή, ποιητική ταινία. Μας συνεπήρε μάλιστα και το γεγονός ότι το σενάριο βασίστηκε σε μια αληθινή ιστορία για ένα ταλαντούχο παιδί που ξεπερνάει τις δυσκολίες που συναντά μέσα από τη μουσική του. Η ταινία γυρισμένη με φόντο τα όμορφα αιγαιοπελαγίτικα νησιά μας και εμπλουτισμένη με υπέροχη μουσική, πιστεύουμε πραγματικά ότι αποτελεί μια ταινία που μπορεί να εκπροσωπήσει επάξια την κινηματογραφική δημιουργία της χώρας μας σε διεθνείς αγορές.

Κάτι που έχει μείνει βαθιά ριζωμένο μέσα στη μνήμη μας είναι τα γυρίσματα της ταινίας. Οι δυσκολίες που αντιμετωπίσαμε κατά τη διάρκεια τους στον παλιό φάρο στην Ικαρία και οι ιδιαίτερα αντίξοες συνθήκες κάτω από τις οποίες γυρίστηκαν αρκετές σκηνές. Σε πολλές περιπτώσεις ο άνεμος ήταν τόσο δυνατός που αναγκαστήκαμε να δέσουμε τον Βλαδίμηρο και τη μικρή συμπρωταγωνίστρια του για να μην τους πάρει ο αέρας.

Τέλος, θέλουμε να τονίσουμε την ιδιαίτερη χαρά και τιμή που μας έδωσε η συνεργασία με τον υπέροχο Αλέκο Αλεξανδράκη. Όλοι μας αντλήσαμε γνώση και πολύτιμη εμπειρία από αυτόν.”

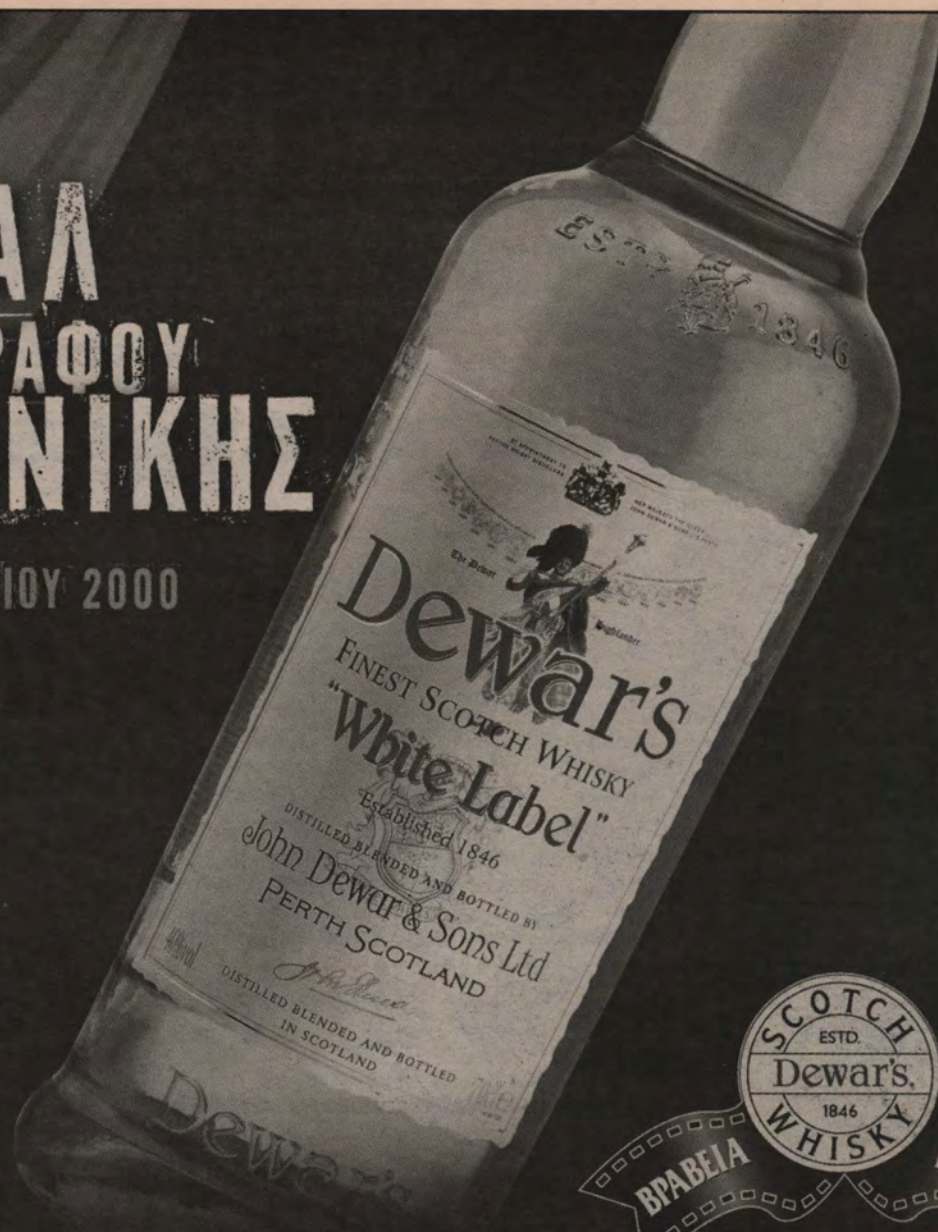
Παντελής Μητρόπουλος,
Γιώργος Λυκιαρδόπουλος, παραγωγοί

• Οι λέξεις DEWAR'S, WHITE LABEL και ο Highlander είναι σήματα κατοχυρωμένα.

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

2000

10-19 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2000

Οι Νέοι Ορίζοντες Πίνουν Milko

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΟΡΙΖΟΝΤΩΝ

Κάθε στιγμή είναι στιγμή

Alfa 156 Σας προκαλεί;

0800-500 800

Δίκτυο Alfa Romeo

- 1.6 T.S. 16V - 120 HP • 1.8 T.S. 16V - 144 HP • 2.0 T.S. 16V - 155 HP
- 2.0 T.S. 16V Selespeed - 155 HP
- 2.5 V6 24V - 190 HP

Alfa Romeo
CREDIT

Alfa 156. Μεγαλύτερη ασφάλεια και άνεση, με 4 αερόσακους, ABS με EBD και αυτόματο κλιματισμό. Τέλεια οδική συμπεριφορά, χάρη στις εμπρός τετράπλευρες αναρτήσεις και τις πίσω McPherson. Τεχνολογία αιχ-

μής, με πανίσχυρους κινητήρες, κορυφαίους στην κατηγορία τους. Αισθητική που ξεχωρίζει. Γοητεία που καθηλώνει.

Alfa 156. Σας προκαλεί να την αποκτήσετε τώρα, με την πιο ελκυστική χρηματοδότηση.

Cuore Sportivo

EPT

Η ΕΡΤ στηρίζει τον ελληνικό κινηματογράφο,

Βοηθώντας να γίνουν πραγματικότητα
τα όνειρα των Ελλήνων δημιουργών
για να ταξιδεύουμε στον μαγικό κόσμο
των εικόνων, των ήχων, των συναισθημάτων
καταργώντας σύνορα, αποστάσεις, γλώσσες.

EPT

Χορηγός

www.ert.gr

41^ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

ΑΝΑΚΑΛΥΨΤΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΗΠΕΙΡΟΣ - ΖΑΓΟΡΙΑ

ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ

ΑΜΕΡΙΚΗΣ 2, 105 64 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 3271300, 3310562, FAX: 3252895

Ο ALPHA αγαπάει
τον κινηματογράφο

ALPHA

Το Άλφα της τηλεόρασης

Film

Institutions

of South

Eastern

Europe

Κινηματογραφικοί Οργανισμοί
της ΝοτιοΑνατολικής Ευρώπης

Δίκτυο συνεργασίας για το μέλλον του κινηματογράφου στην ΝοτιοΑνατολική Ευρώπη

Η ίδρυση του δικτύου αποφασίστηκε
στην Ύδρα, στις 16 Απριλίου 2000,
στο 1ο Συνέδριο που οργανώθηκε με
πρωτοβουλία του Ελληνικού Κέντρου
Κινηματογράφου.

Το 2ο Συνέδριο πραγματοποιείται στην
Θεσσαλονίκη, από τις 13 έως τις 15
Νοεμβρίου 2000.

Αλβανία

Βοσνία Ερζεγοβίνη

Βουλγαρία

Κροατία

Κύπρος

ΠΓΔΜ

Ελλάδα

Ρουμανία

Σλοβενία

Τουρκία

Γιουγκοσλαβία

41ο Διεθνές Φεστιβάλ
Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης
Περίπτερο του FISEE
Προβλήτα-Αποθήκη Γ

Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου

Πανεπιστημίου 10 • 106 71 Αθήνα • τηλ.: 36 31 733, 36 34 586

fax: 36 35 086, 36 34 336 • E-mail: info@gfc.gr • http://www.gfc.gr

Animal print

by

whalegraphics

DIGITAL IMAGE PRINTING

always in Style

ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ 32, Τ.Κ. 55 133, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΤΗΛ.: 450 280, FAX: 457 227
e-mail: whalegraphics@imagine.gr / web: www.imagine.gr/whalegraphics

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

Η σύγχρονη εκδοτική παρουσία στα ελληνικά γράμματα

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

ΠΑΥΛΟΣ ΚΑΓΙΟΣ

Σε είδα

να 'σαι αόρατος

Μυθιστόρημα

«Ο έρωτας και μόνο αυτός πηγή της ιστορίας». Και στη σημερινή Αθήνα, μια παρέα νέων αποφασίζει να ζήσει μαζί. Με τον έρωτά τους και με Πίστη, Αγάπη, Ελπίδα ζωντανεύουν μια παρατημένη πολυκατοικία στον Κεραμεικό. Εχθρός τους η εξαφάνιση κάθε συναισθήματος από διάνοιες της επιστήμης και της εξουσίας, που για τη δόξα, τα βραβεία και τα εκατομμύρια πειραματίζονται πάνω στην ανθρώπινη συνείδηση σε εργαστήρια πολυεθνικών για την ανακάλυψη νέων γονιδίων. Ζούμε, άραγε, το τέλος της ανθρώπινης φύσης; Τώρα, στο μηδέν του έρωτα: «Σε είδα να 'σαι αόρατος».

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ζαλόγγου 11, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 330.12.08 – FAX: 382.25.30
www.kastaniotis.com e-mail: info@kastaniotis.com

Δεν έχουν εκλείψει οι άνθρωποι με ψυχή

Σπύρος Ιωάννου, σκηνοθέτης της ταινίας *Κλειστοί δρόμοι*

Ο πολυβραβευμένος σε παλιότερα Φεστιβάλ, για τα ντοκιμαντέρ του *Άντια* (1979) και *Έστιν ουν τραγωδία* (1994), σκηνοθέτης Σταύρος Ιωάννου περνά για πρώτη φορά στη μυθοπλασία και αναφέρεται σε μια ιστορία Κούρδων λαθρομεταναστών, στην είσοδό τους στη χώρα μας, στο περιβόητο γκέτο της πλατείας Κουμουνδούρου, στην ανάγκη τους να νιώσουν ελεύθεροι, στην ανθρωπιά τους. Με το φιλμ *Κλειστοί δρόμοι* συμμετέχει τόσο στα Κρατικά βραβεία όσο και στο Διεθνές Διαγωνιστικό Τμήμα του 41ου Φεστιβάλ.

Έρχεστε στο Φεστιβάλ ως διαγωνιζόμενος μετά από έξι χρόνια. Είναι ωστόσο η πρώτη ταινία μυθοπλασίας που σκηνοθετείτε, καθώς στο παρελθόν ασχοληθήκατε αποκλειστικά με το ντοκιμαντέρ. Θα ήταν ενδιαφέρον να μάθαιναμε κάποια στοιχεία για τα γυρίσματα του φιλμ *Κλειστοί δρόμοι*...

Όλη η ταινία είναι γυρισμένη νύχτα. Το επιλέξαμε, διότι μόνο έτσι θα αναδεικνυόταν σωστά το θέμα μας. Ο κόσμος της ταινίας ζει στο σκοτάδι, μακριά από τα φώτα της πόλης και από τα δικά μας μάτια. Ήθελα η φωτογραφία να αποδεσμεύσει μια τέτοια άποψη.

Βλέπουμε ένα γκέτο των Κούρδων μέσα στην Αθήνα...

Το γκέτο δεν υπάρχει πλέον, όμως υπήρχε επί μεγάλο χρονικό διάστημα και αποτέλεσε τον φυσικό χώρο της ταινίας. Ήθελα πάση θυσία να κάνω εκεί τα γυρίσματα, κάτι πάρα πολύ δύσκολο με όλο αυτόν τον κόσμο στην πλατεία. Άνθρωποι παράνομοι, κυνηγημένοι που βγαίνουν μόνο τη νύχτα και κινούνται στα σκοτεινά... Δεν ήταν δυνατό να ανάψεις φώτα... Προσπαθήσαμε, μη έχοντας και την οικονομική δυνατότητα να στήσουμε έναν τέτοιο χώρο, με τη χρήση νέας τεχνολογίας (ψηφιακές κάμερες που γράφουν σχεδόν στο σκοτάδι) να υπηρετήσουμε το θέμα μας στο μέτρο που μπορούσαμε και στο φυσικό ντεκόρ του. Τα εξωτερικά πλάνα γυρίστηκαν στην πλατεία Κουμουνδούρου, ενώ τα εσωτερικά σε στούντιο. Μερικά πάντως έγιναν και μέσα στο τσαντίρι. Στην πόλη, στα μέρη που παρκάρουν τα λεωφορεία, στο βουητό του δρόμου, υπό την πίεση κάθε λογής θορύβων είχαμε τις συζητήσεις

των ηρώων. Αυτό το επιδίωξα, διότι δεν πρόκειται για κάτι αποστειρωμένο, αλλά για ανθρώπους που βρίσκονται στην πόλη - με ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Οι ήρωες αυτοί προφανώς δεν είναι ηθοποιοί. Ναι. Είναι μετανάστες, παιδιά μορφωμένα (κάποιοι ήξεραν κι αγγλικά), ευαίσθητα και με μιαν απίστευτη ευγένεια.

Πόσο δύσκολο ήταν όμως να πεισθούν να δουλέψουν στην ταινία;

Απίθανο δύσκολο. Θίγαμε, άλλωστε, και προβλήματα: η λαθροαία μετακίνηση, οι μαφιόζοι... Ξεκινήσαμε την ταινία με άλλον πρωταγωνιστή και στη διαδρομή αυτός εξαφανίστηκε, τον «φύγαγε» ενώ είχαμε ήδη γυρίσει τη μισή ταινία! Επιπρόσθετα υπήρχε το πρόβλημα της γλώσσας, που δεν την ξέραμε. Έπρεπε να κουβαλάμε συνέχεια μαζί μας τους μεταφραστές, γιατί όποτε δεν έρχονταν αναγκάζομασταν όλοι να καθόμαστε!

Ποια ήταν η διάρκεια των γυρισμάτων;

Κάναμε ένα χρόνο περίπου, σταδιακά. Γυρίσαμε, σταματήσαμε για οικονομικούς λόγους κάπου στο μισό, ξαναπροσπαθήσαμε - μόλις βρήκαμε χρήματα, κάναμε έρευνα χώρων για το ποτάμι κτλ., ήταν πάντα χειμώνας, έβρεχε...

Η προηγούμενη ταινία σας λεγόταν *Έστιν ουν τραγωδία*, αυτή μιλά για μια άλλη τραγωδία, για δρόμους κλειστούς. Υπάρχει ελπίδα να βρεθούν και ανοιχτοί δρόμοι;

Εγώ νομίζω ότι, παρά τον τίτλο, η ταινία είναι αισιόδοξη. Δείχνει πως δεν έχουν εκλείψει οι άνθρωποι με ψυχή, με ιδανικά. Είναι ένα μήνυμα κι αυτό, ξέχωρα από την απελπισία. Η

πραγματικότητα είναι πολύ σκληρότερη, έτσι κι αλλιώς.

Στο τέλος βλέπουμε μια αυτοπυρπόληση, που αναφέρεται...

Σε πραγματικό γεγονός, που αποτέλεσε και την αφετηρία μας. Ήταν είδηση σε ψιλά γράμματα τότε. Δημοσιεύθηκε και η επιστολή, που είχε γραφτεί πριν. Έτσι αποφάσισα να ασχοληθώ. Μετά πήγα και στην πλατεία, είδα τα παιδιά αυτά και αποφάσισα να κάνω με κάθε θυσία αυτή την ταινία.

Η ταινία είναι μυθοπλασία. Θα συνεχίσετε έτσι ή θα επιστρέψετε στο ντοκιμαντέρ;

Έχω ανάγκη να κάνω στροφή και να συνεχίσω με μυθοπλασία. Δεν ξεχωρίζω πάντως τα δύο μέσα. Το παν είναι το θέμα, που θα κατευθύνει ανάλογα και την ταινία. Εδώ θεωρώ ότι αν ακολουθούσα τη φόρμουλα του ντοκιμαντέρ θα προέκυπτε κάτι πολύ αποστασιοποιημένο - και αυτό δεν το ήθελα. Δεν θα μου επέτρεπε να φανερώσω τους χαρακτήρες, που ήταν και αυτό που με ενδιέφερε περισσότερο απ' όλα.

Συνέντευξη: Δημοσθένης Σιφιλίνος

Πολαρόνι

του Άγγελου Φραντζή

Αθήνα, καλοκαίρι 1998. Μια παρέα νέων προσπαθεί να βγει από το μικρόκοσμο της και να βρει το στίγμα της μέσα σε μια κοινωνία γεμάτη αντιφάσεις. Η Θάλεια αποφασίζει ν' ανεβάσει μια θεατρική παράσταση. Συγγραφέας του έργου είναι ο Σπύρος, και πρωταγωνιστές, ο Στρατής, η Πέγκι κι ο Αλέξανδρος. Υπεύθυνη δημοσίων σχέσεων είναι η Τζο. Η Κορίνα κατεβαίνει με μια κάμερα στους δρόμους, για να πάρει συνεντεύξεις από γνωστούς και αγνώστους, με θέμα τη συλλογική δράση. Ο Άγγελος σπίνει μια φάρσα στα media. Ο Έκτορας εμπλέκεται σ' ένα gay ειδύλλιο με τον Σπύρο, για να οδηγήσει τελικά την ταινία στον πυρήνα της συλλογικής δράσης και της συλλογικής αδράνειας.

Τρίτη 14 Νοεμβρίου, Cine Βακούρη, 19:00

Είπαν για τις ταινίες

Γιώργος Μπράμος

...για την ταινία *Κλειστοί δρόμοι*

Πρόκειται για μια δουλειά εν θερμώ, που αντιμετωπίζει από μέσα το πρόβλημα των Κούρδων, ενώ ορίζει την έννοια της πατρίδας ως τον χώρο της επιβίωσης, χωρίς αυτήν την πολυτέλεια που έχουμε εμείς στη Δύση να την ορίζουμε με άλλους όρους. Το κομβικό της στοιχείο δε βρίσκεται με μια πολιτική ανάλυση, αλλά με μια ανθρώπινη προσέγγιση αυτού του μεγάλου λαού. Δυστυχώς, όπως φαίνεται, η ευρωπαϊκή αριστερή φιλανθρωπία εξαπλώνεται τη βραδιά της Πρωτοχρονιάς. Την επομένη η πλατεία Κουμουνδούρου είναι πάλι ένα γκέτο.

...για την ταινία

Είδαν τα μάτια μας γιορτές

Το σημαντικό σε αυτό το ντοκιμαντέρ είναι ότι εξετάζει την ιστορία αυτών των τόπων με βάση τα προϊόντα της επιβίωσης. Βασίζεται στον στοχασμό του Μπροντέλ για τη Μεσόγειο και εξετάζει την ελιά σε σχέση με το λάδι, το αμπέλι σε σχέση με το κρασί και το σιτάρι σε σχέση με το ψωμί. Η σύνδεση αυτών των προϊόντων συνδέεται με τις βασικές ανθρώπινες ιεροτελεστίες, με τη χαρά και τη λύπη, και βλέπουμε ότι η εκβιομηχάνιση της φυτικής παραγωγής έχει καταστρέψει μια παράδοση παραγωγής από πατέρα σε γιο.

Δήμος Μούτσης

...με αφορμή την ταινία

Μ'αρέσουν οι καρδιές σαν τη δική μου

Ο Βαμβακάρης με επηρέασε αφάνταστα στη μουσική μου. Είναι η πέτρα πάνω στην οποία χτίστηκε το ελληνικό τραγούδι. Σ' αυτόν στήριξε το έργο του το σέτ των μεγάλων δημιουργών μας (Χατζηδάκης-Θεοδωράκης). Είναι ο κορυφαίος του ρεμπέτικου τραγουδιού.

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ 13

Τα προϊόντα της γης και ο μεσογειακός πολιτισμός

Στέλιος Χαραλαμπίδης, σκηνοθέτης της ταινίας *Είδαν τα μάτια μας γιορτές*

Το ντοκιμαντέρ *Είδαν τα μάτια μας γιορτές* έρχεται να παρατηρήσει τις διαδικασίες και μεθόδους παραγωγής, καθώς και τις διατροφικές συνήθειες των κατοίκων της Μεσογείου, να μας γνωρίσει όλα όσα προηγούνται ενός πανηγυριού ή γλεντιού στην Ελλάδα, την Τουρκία ή την Ιταλία. Ο σκηνοθέτης του Στέλιος Χαραλαμπίδης, γνωστός τόσο για αρκετά ντοκιμαντέρ όσο και για την προηγούμενη, πρώτη ταινία μυθοπλασίας του, *Άδης* έρχεται να μας μιλήσει για:

Τρία προϊόντα: Κρασί, λάδι και ψωμί

Αυτό που βλέπει κανείς, όταν αρχίζει να ψάχνει για αυτά τα προϊόντα στη Μεσόγειο, είναι η καθοριστική επίδρασή τους σε πάρα πολλούς τομείς και σε μεγάλο μέρος ιστορίας. Το φυσικό περιβάλλον είναι χαρακτηριστικό αυτών των προϊόντων: τα αμπέλια και η κίτρινη ακρίδα στα χωράφια το καλοκαίρι, η εξάπλωση της ελιάς (που άλλωστε ορίζει το μεσογειακό κλίμα). Επίσης στη Μεσόγειο θα βρούμε αλώνια, νερόμυλους κι ανεμόμυλους, λουτρίβια, πατητήρια... Αν παρατηρήσουμε την καθημερινότητα των ανθρώπων σχετίζεται με συγκεκριμένες περιόδους ή πράγματα: λ.χ. μετά το τέλος της συγκομιδής γίνονται οι γιορτές και τα μεγάλα πανηγύρια. Η μεσογειακή κουζίνα έχει ιστορία που διατρέχει τους αιώνες. Με τη συνδρομή της φυσικής και της χημείας η αρχαιολογία έχει ανακαλύψει μαγειρικά σκεύη μέσα στα οποία υπήρχαν τα ίδια φαγητά με σήμερα. Έγινε, μάλιστα, και έκθεση για τη μινωική και μυκηναϊκή διατροφή που δείχνει αυτή τη συνέχεια.

Τρεις πολιτισμούς: Ελληνικό, Ιταλικό, Τουρκικό

Σκοπός αυτής της επιλογής είναι η παρουσίαση τριών πολιτισμών: του ελληνορθόδοξου, του ρωμαιοκαθολικού και του Ισλάμ. Παρότι οι διαφορές τους μοιάζουν αγεφύρωτες, ο κατά βάση υλικός πολιτισμός της ελιάς, του σταριού και του αμπελιού τους ενώνει. Υπήρχαν και τελετουργίες σχετικές: οι Έλληνες είχαν τη θεά Δήμητρα του σταριού και της γονιμότητας, ο Διόνυσος του αμπελιού και η Αθηνά της ελιάς. Στη Χριστιανική λατρεία ο άρτος και ο οίνος είναι το σώμα και το αίμα του Χριστού, σε βαφτίσεις και θανάτους υπάρχει συνοδεία του κρασιού ή του λαδιού, στο Ισλάμ έχουμε επίσης κάποια τέτοια έθιμα. Συναντούμε λοιπόν κοινές εικόνες...

Δυο μελλοντικά σχέδια: ένα ντοκιμαντέρ και μια ταινία μυθοπλασίας

Το ντοκιμαντέρ θα είναι για το Γιώργο Σεφέρη, επ' ευκαιρία των 100 χρόνων από τη γέννησή του, των 70 από την «Σπουδή» (την πρώ-

τη ποιητική συλλογή του) και των 30 από το θάνατό του. Θέλουμε να κινηθούμε στους χώρους που ο ποιητής γόνιμα συνδιαλέχθηκε με το δυτικό στοιχείο (Αγγλία, Γαλλία), καθώς και με τις καταγωγές του (Σμύρνη, Ελλάδα, Κύπρο). Η μεγάλου μήκους μυθοπλασία θα λέγεται *Φως στο σκοτάδι*, υπάρχει ήδη ένα σενάριο, βρίσκεται στις διαδικασίες του ΕΚΚ, ενώ έχουμε βρει κι έναν Γάλλο συμπαραγωγό.

Συνέντευξη: Δημοσθένης Σιφιλίνος

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

Dayereh The Circle Jafar Panahi IRAN, 2000

Within the last few years, a new force has been quietly emerging in Iranian cinema. Along with Samira Makhmalbaf's *The Apple* and Marziyeh Meshkini's *The Day I Became a Woman*, Jafar Panahi's *The Circle* is part of a movement focusing on the restrictions Iranian women experience in their everyday lives. Without sinking into polemics, Panahi's mosaic examines a culture where all women, regardless of class, have been abandoned by the system. What is the most striking about *The Circle*, however, is that even through injustice is certainly at its core, it is nonetheless imbued with an amazing sense of kindness and understanding. In the characteristically Lyrical fashion, Panahi slowly shapes each layer of his circuitous narrative. Two women, Arezou and Nargess, have just been granted temporary leave from prison. They manage to steal enough money for the bus trip to Nargess' hometown, but she lacks proper identification, and the police are searching everyone at the station. Meanwhile, another woman, Pari, has just escaped from prison in order to have an abortion. Threatened with death by her brothers for such villainous wishes, she flees from her father's house and meets with a former inmate, Elham, who now works in a hospital. Despite her connections, Elham refuses to help Pari in her hour of need. Desponded, Pari wanders the streets and the chances upon Nayah, a woman about to abandon her young daughters for unknown reasons. Pari tries to stop her, but it is too late. Soon after, Nayah, falsely accused of prostitution, is taken into custody by the police. Deceptively simple in structure, *The Circle* makes a profound statement about a culture which, until very recently, has denied women the power to forge their own destinies. In Panahi's confident hands, the film's cyclical narrative culminates with incredible transcendent potency, transforming its shared sense of despair into one of newfound hope.

Dimitri Eipidis

ΝΕΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

Η Ξένη / Die fremde

του Γκοτζί Σπίλμαν (Αυστρία, 2000)
Ο Χάρι είναι ταξίτζης. Ζει μόνος, στα προάστια της Βιέννης, και δουλεύει μόνο τη νύχτα. Η Μερσέδες είναι από το Μεξικό. Εξωτική, πανέμορφη και σαγηνευτική, είναι σίγουρη για τον εαυτό της, μα και αφελής. Μαζί με τον γερμανό φίλο της, έχουν φέρει λαθραία στην Αυστρία ένα κιλό κοκαΐνη, με σκοπό να βγάλουν γρήγορα λίγα λεφτά. Αυστριακός Κινηματογράφος - Παύλος Ζάννας, 13:00

Ένα αληθινό θηλυκό Une vraie jeune fille

της Κατρίν Μπρεγιά (Γαλλία, 1975)
Η Αλίσ, μαθήτρια σε οικοτροφείο, έρχεται να περάσει τις καλοκαιρινές διακοπές με τους γονείς της στη γαλλική επαρχία. Στο προινοστήριο της οικογένειας εργάζεται κι ένας νεαρός, ο Ζιμ. Οι δουλειές δεν πάνε καλά, αν και το ζεύγος Μπονάρ είναι πολύ υπερήφανο για να το ομολογήσει, και η αδιάφορη στάση του Ζιμ απέναντι στη δουλειά δε βοηθάει. Η Αλίσ ελκύεται από τον Ζιμ, αλλά φοβάται να του το δείξει.

Γαλλικός κινηματογράφος
Cine Προβλήτα 2, 13:00 & 20:30

Κάτω από την άμμο / Sous le sable

του Φρανσουά Οζόν (Γαλλία, 2000)
Η Μαρί και ο Ζαν είναι ένα ήσυχο ζευγάρι εξηντάρηδων, που ζουν ικανοποιημένοι από την καθημερινή ρουτίνα και τις προσωπικές αδυναμίες που συνδέονται τον πυρήνα της κοινής του ζωής. Όπως κάθε χρόνο, πηγαίνουν στο εξοχικό τους, κι όταν φτάνουν, ο Ζαν πάει για μια βουτιά στη θάλασσα. Μερικές ώρες αργότερα, η Μαρί ξυπνάει και βλέπει ότι δεν έχει γυρίσει. Η Μαρί ειδοποιεί τους ναυαγοσώστες, όμως ο Ζαν είναι άφαντος.

Γαλλικός Κινηματογράφος - Παύλος Ζάννας, 15:00

Το χαμένο βλέμμα / Longe da vista

του Ζοάο Μάριο Γκρίλο (Πορτογαλία, 1998)
Ο Εουχένιο είναι ένας κατάδικος 64 ετών, και ο Ντανιέλ, ένας φορτηγατζής από τη Μασαχουσέτη. Διαφορετικές μοίρες και ιστορίες, που θα συνδεθούν χάρη σε μια αγγελία συνοικειοσύ. Μέσα από τη ροζ φυλακή του, ο Εουχένιο ανοίγει την καρδιά του με τη μορφή μιας νεαρής Πορτογαλέζας που ψάχνει για σύζυγο. Τη βαπτίζει Μαρία ντα Λους, και ξεκινάει μια αλληλογραφία όπου κάθε τρυφερός λόγος πληρώνεται με δολάρια...

Παραγωγή: Πάουλο Μπράνκο - Cine Προβλήτα 2, 15:30

Απιστία / Trolösa

της Λιβ Ούλμαν (Σουηδία, 2000)
Η Μαριάν έχει έναν ευτυχισμένο γάμο με τον Μάρκου, διακεκριμένο μαέστρο. Έχουν μια ενδιάχρονη κόρη, την Ιζαμπέλ. Ο καλύτερος φίλος του Μάρκου είναι ο Ντάβιντ. Δυο φορές χωρισμένος, ο Ντάβιντ βρίσκεται συχνά στο σπίτι του Μάρκου και της Μαριάν, και η Ιζαμπέλ τρελαίνεται να του λείπει παραμύθια. Ένα βράδυ, κι ενώ ο Μάρκου λείπει, ο Ντάβιντ έρχεται επίσκεψη ως συνήθως. Όμως, κάτι αλλάζει, κι αυτό που κάποτε ήταν μια ασφαλής, πλατωνική σχέση ανάμεσα στη Μαριάν και στον Ντάβιντ, ξαφνικά έχει γίνει κάτι άλλο.

Κυρίως πρόγραμμα - Παύλος Ζάννας, 17:00

Κράμπιακ / Krámpack

του Σέσκ Γκάι (Ισπανία, 2000)
Ο Ντάνι καλεί τον Νίκο, συμμαθητή και καλύτερό του φίλο, να περάσουν μαζί το καλοκαίρι στο εξοχικό της οικογένειάς του, κοντά στη θάλασσα. Είναι αποφασισμένοι και οι δύο να χάσουν την παρθενιά τους μέσα στο καλοκαίρι, ωστόσο αρκούνται ευχαρίστως να κάνουν κάθε τόσο ένα «κράμπιακ» (αμοιβαίο αυνανισμό).

Αναζητήσεις - Cine Προβλήτα 2, 18:00

Επικίνδυνα ταξίδια

Ο κύκλος / Dayereh

του Τζαφάρ Πανάκι (Ιράν-Ιταλία, 2000)
Μια γυναίκα έχει μόλις γεννήσει ένα κοριτσάκι. Δεν το ξέρει, αλλά και η ίδια και η κόρη της είναι ήδη ανεπιθύμητες. Τρεις γυναίκες βγαίνουν από τη φυλακή με προσωρινή άδεια. Η ανάγκη τους για τα χρήματα που θα τους εξασφαλίσουν την ελευθερία, θα τις εξωθήσει σε ακραίες πράξεις. Κυρίως πρόγραμμα - Παύλος Ζάννας, 20:00

Παρθένοι / Die jungfrau

του Ντιέγκο Ντόνχοφερ (Αυστρία, 1999)
Ο Κόνραντ και η αδελφή του, η Νίνα, ταξιδεύουν σε άγνωστα και μυστηριώδη μέρη, αναζητώντας κάτι εφήμερο και φευγαλέο. Γυρισμένη στα λιμάνια του Πειραιά, του Καΐρου και της Αλεξάνδρειας, και με μουσική γραμμένη ειδικά από τον John Cale, η ταινία παρακολουθεί τις περιπλανήσεις των πρωταγωνιστών, καθώς πουλάνε το κορμί τους για το νοίκι ή για μια δόση... Αυστριακός Κινηματογράφος - Παύλος Ζάννας, 22:30

Σχεδόν τίποτα / Presque rien

του Σεμπασιέν Λιφίτς (Γαλλία, 2000)
Δύο έφηβοι, ο Ματιέ κι ο Σεντρίκ, γνωρίζονται ένα καλοκαίρι, νιώθουν να ελκύονται και αφήνουν αχαλίνωτες τις ερωτικές τους επιθυμίες. Ο Ματιέ αποφασίζει να φύγει από το σπίτι των γονιών του και να ζήσει με τον Σεντρίκ. Τον επόμενο χειμώνα, τίποτα δεν θα έχει μείνει πια από τον έρωτά τους. Γαλλικός κινηματογράφος - Cine Προβλήτα 2, 23:00

Götz Spielman

Νιώθοντας Ξένος στη χώρα σου

Ο Spielman γεννήθηκε το 1961 στη Βιέννη, έχει σκηνοθετήσει μέχρι σήμερα πέντε μεγάλου μήκους ταινίες, οι οποίες γνώρισαν μεγάλη επιτυχία στην Αυστρία. Την Ξένη την ολοκλήρωσε μετά από μια εξάχρονη αποστασιοποίηση από την σκηνοθεσία.

Τη γυναίκα βαποράκι, όπως είναι η Mercedes στην ταινία σας, την είδαμε στο Jackie Brown του Ταραντίνο. Πόσο τυχαίο είναι το γεγονός;

Φυσικά επηρεάζεσαι συνέχεια από παντού, συνειδητά όμως δεν έχω επηρεαστεί από τον Ταραντίνο, δεν ανήκει στα πρότυπά μου ως σκηνοθέτης. Ασχολήθηκα με τη δραματουργία και τη σχέση του χρόνου με το ρυθμό της αφήγησης στο *Pulp Fiction*. Το ύφος του και η ματιά που έχει για τον κόσμο δεν τα θεωρώ σημαντικά αλλά ίσως έχω επηρεαστεί. Η ζωή κατά μια έννοια είναι μια συνεχής επικοινωνία, επικοινωνία που την καταλαβαίνεις κι επικοινωνία που δεν την καταλαβαίνεις. Έτσι εκεί ίσως υπάρχουν μερικές επιρροές.

Από που εμπνευστήκατε για τη γραφή του σεναρίου της ταινίας *Η Ξένη*;

Από μια έρευνα που έκανα πριν από αρκετά χρόνια στα προάστια της Βιέννης, όπου ζουν ντόπιοι φτωχοί άνθρωποι, άνεργοι με κοινωνικά προβλήματα, οι οποίοι είναι συνήθως εχθρικοί με τους ξένους. Κάτι που συμβαίνει σε πολλές χώρες στην Ευρώπη. Είχα την ευκαιρία να πάω εκεί μ'έναν εκπρόσωπο του σοσιαλιστικού κόμματος. Μπήκαμε σε διάφορα διαμερίσματα μελών του κόμματος. Άκουσα αρκετά κι ένιωσα αυτό το παράξενο συναισθήμα που να είσαι ενάντιος σε κάτι χωρίς όμως να γνω-

Σκηνοθέτης
της ταινίας
Η Ξένη (Die Fremde),
η αυστριακή
υποψηφιότητα
για τα Όσκαρ
του 2001

Ζοντάς το με αυτό του μετανάστη;

Αυτή η ερώτηση πηγαίνει πολύ βαθιά. Κατά τη γνώμη μου, σε κάποιο βαθμό ο καθένας μας είναι άστεγος. Επειδή η πατρίδα για τους ενήλικους δεν είναι το μέρος όπου τα πάντα είναι τακτοποιημένα αλλά είναι το μέρος όπου βλέπεις με μεγαλύτερη ακρίβεια ποια είναι τα προβλήματα. Με κάποιο τρόπο είσαι περισσότερο μόνος στην πατρίδα σου απ'οπουδήποτε αλλού επειδή αυτό που δεν σου είναι κατανοητό σε πονάει περισσότερο. Αν συναντήσεις κάποιον στο δρόμο και του απαγγείλεις ένα ποίημα που έγραψες κι εκείνος γελάσει και σου πει πως είναι άθλιο, τότε το πρόβλημα είναι μικρότερο από το να σου πει η αδελφή σου κάτι ανάλογο. Νομίζω πως πατρίδα μπορεί να σημαίνει αρκετή μοναξιά. Πιστεύω πως η μοναξιά είναι ουσιαστική στη ζωή μας. Με κάποιο τρόπο είμαστε μόνοι και πρέπει να επεξεργαστούμε το γεγονός, να το αποδεχτούμε...

Ποιά είναι η σημασία της θρησκείας για σας; Βλέπουμε συχνά την Mercedes να προσεύχεται στη γλώσσα της χώρας της.

Πρώτα απ'όλα η προσευχή είναι κάτι το οποίο αναπτύσσεται μέσα της. Στο ξεκίνημα δεν προσεύχεται, ξεκινάει να λείει κάτι από την εσωτερική της ιστορία και στο τέλος προσεύχεται πραγματικά. Αυτό θέλει να πει πως αλλάζει στη διάρκεια της ιστορίας. Πιστεύω πως στις χώρες της Λατινικής Αμερικής υπάρχει μια θρησκευτικότητα πολύ διαφορετική από αυτή της κεντρικής Ευρώπης. Η προσευχή υπογραμμίζει με συμβολικό τρόπο το πως η Mercedes έρχεται πιο κοντά στις ρίζες της.

Συνέντευξη: Χρήστος Καλλιόγης

Μαρκ Χατζηπατέρας

Ο ελληνοαμερικανός ζωγράφος Μαρκ Χατζηπατέρας προτιμά τα έργα του να μιλούν χωρίς την υποστήριξη του λόγου του. Στον ζωγραφικό του κόσμο τα μηχανήματα μοιάζουν να είναι ζωντανά, χαρούμενα, ενεργά, παράγουν μια εσωτερική χορευτική μουσική. Αισιοδοξία πνέει ακόμη και στην περίπτωση έκρηξης πυρηνικής βόμβας. Τα υποβρύχια είναι παροπλισμένα και το πραγματικό γίνεται φανταστικό. Η θύμηση του εφιάλτη τον κάνει διασκεδαστικό. Ο Χατζηπατέρας στην 20χρονη πορεία του σε διαφορετικές κατευθύνσεις καλλιτεχνικής έκφρασης (ζωγραφική, γλυπτική, εγκαταστάσεις, φωτογραφία) έχει συμμετάσχει σε 60 ομαδικές εκθέσεις και 15 ατομικές στην Νέα Υόρκη, όπου ζει και εργάζεται, στην Αθήνα, το Λονδίνο και το Τόκιο. Η έκθεση έργων του με τίτλο One time, one dream εγκαινιάζεται στη γκαλερί Καλφαιάν σήμερα στις 8:30 το βράδυ και θα διαρκέσει μέχρι τις 2 Δεκεμβρίου.

Μια φορά, ένα όνειρο

Μερικά από τα σχήματα που χρησιμοποιείτε μου θυμίζουν το εξώφυλλο του LP των Beatles *Yellow Submarine*.

Υπάρχει μια ομοιότητα όσο αφορά στην ποπ και στην παιδική αισθητική με έντονα χρώματα και παιχνιδιάρικους τόνους.

Ποια είναι κατά τη γνώμη σας η σχέση μεταξύ κινηματογράφου και ζωγραφικής; Πιστεύετε ότι ο κινηματογράφος απορρύνει από τη ζωγραφική;

Η ζωγραφική και ο κινηματογράφος αποτελούν τρόπους να αφηγηθείς μία ιστορία και να καταγράψεις μια εποχή ή ένα γεγονός. Έχουν την ικανότητα να δίνουν ερεθίσματα στους ανθρώπους, να εκφράζουν απόψεις και είναι ψευδαισθήσεις. Αποτελούν τα μέσα, τα οχήματα της φαντασίας μας. Το σινεμά απορρύνει από τη φωτογραφία, η οποία είναι αποτέλεσμα της ζωγραφικής.

Αν φανταστούμε μερικά από τα σχήματα που ζωγραφίζετε ότι ανήκουν σε ζώα, αληθινά αντικείμενα, τότε βλέπουμε ότι μοιάζουν με ρομπότ. Ποιά είναι η πηγή έμπνευσής σας;

Εμπνέομαι απ' την παραδοσιακή ζωγραφική και γι' αυτό δίνω μεγάλη σημασία στις τυπικές ποιότητες, στη σύνθεση, στο χρώμα και στον τρόπο με τον οποίο δίνω το στίγμα και ολοκληρώνεται το έργο. Την ίδια στιγμή καλλιτέχνες, όπως ο Leger, Philip Guston και HC Westerman αποτελούν σημεία αναφοράς. Επίσης τα κινήματα του κυβισμού, του ρωσικού κονστρουκτιβισμού, του αφηρημένου εξπρεσιονισμού, της ποπ τέχνης και των κινούμενων σχεδίων επηρεάζουν τη δουλειά μου και το έργο μου. Ο άνθρωπος μοιάζει με μηχανή - η οποία κατασκευάζεται, συναρμολογείται - στην οποία βάζεις πράγματα (καύσιμα και τροφή) αλλά και βγάζεις πράγματα έξω, όπως είναι η αναπνοή, ο ατμός, ο ενθουσιασμός. Η μηχανή αυτή χρειάζεται συντήρηση και μερικές φορές δυσλειτουργεί, "αρρωσταίνει" αλλά και κινείται. Η κοινωνία, το φυτικό βασίλειο, το ζωικό βασίλειο, ο κόσμος της θάλασσας, των μηχανών, των παιχνιδιών και τα αρχιτεκτονήματα των ανθρώπων έχουν τα αρχέτυπα και τις καταβολές τους στη φύση.

Στα έργα σας χρησιμοποιείτε μερικά γραπτά μηνύματα, τα οποία έχουν συναισθηματικό περιεχόμενο. Η εικόνα από μόνη της μερικές φορές δεν αρκεί;

Δεν είναι συνειδητή η απόφαση να εισάγω μηνύματα. Μερικές φορές δίνω στον εαυτό μου το δικαίωμα να χρησιμοποιεί οποιοδήποτε μεθόδους ταιριάζουν σε συγκεκριμένες περιπτώσεις στην τέχνη. Όπως ακριβώς δουλεύω στη ζωγραφική, στο σχέδιο, στην τυπογραφία, στη φωτογραφία, στη γλυπτική και στις εγκαταστάσεις έτσι και θεωρώ ότι δεν είναι καθόλου κακό να χρησιμοποιώ λέξεις ή φράσεις που έρχονται στο μυαλό μου. Δεν πιστεύω ότι η εικόνα από μόνη της δεν αρκεί, αλλά το κάνω, για

τί έτσι νιώθω εκείνη τη στιγμή. Ίσως και να είναι μία ακόμη ταμπέλα. Τα συναισθηματικά μηνύματα συχνά είναι στοιχεία από μουσική που μπορεί να ακούω καθώς ζωγραφίζω και μπαίνουν στη συνειδησή μου.

Ποιά είναι η γνώμη σας για τις νέες τεχνολογίες και τον τρόπο με τον οποίο επηρεάζουν την διαδικασία της δημιουργίας στη ζωγραφική;

Δεν έχω δει υψηλή τέχνη να βασίζεται στις νέες τεχνολογίες ακόμα, αλλά νομίζω ότι είναι δυνατό να συμβεί κάτι τέτοιο στο μέλλον. Έχω δει όμως visual artists, οι οποίοι έχουν χρησιμοποιήσει τις νέες τεχνολογίες επαρκώς και με έξυπνο τρόπο και σαν ένα εργαλείο που τους βοηθά να πραγματοποιήσουν τις ιδέες τους και να επιταχύνουν συγκεκριμένες διαδικασίες.

Πώς νιώθετε που ζείτε και δουλεύετε μακριά από την πατρίδα σας χωρίς να χρησιμοποιείτε την μητρική σας γλώσσα; Νιώθετε με κάποιο τρόπο εξόριστος;

Γεννήθηκα το 1953 και μεγάλωσα στην Αγγλία, όπου έζησα μέχρι το 1982, όταν και ήρθα στη Νέα Υόρκη. Τα αγγλικά ήταν η πρώτη μου γλώσσα. Ωστόσο δεν ένιωθα Άγγλος. Μ' ενδιαφέρει πολύ η ελληνική παράδοση και κληρονομιά και γενικά η ανατροφή της οικογένειάς μου. Ήμουν σε οικοτροφείο στην Ελλάδα από τα εννιά ως τα δεκατέσσερα μου

χρόνια. Πα' όλα αυτά δεν νιώθω ότι είμαι εξόριστος στην Νέα Υόρκη. Νομίζω ότι πρόκειται για μια επιλογή και αν ένιωθα ότι είμαι στην εξορία, τότε θα ερχόμουν στην Ελλάδα. Μου αρέσει η Νέα Υόρκη, γιατί προσφέρει ποικιλία, ευκαιρίες, προκλήσεις και ανωνυμία.

Πώς συγκρίνεται εφόσον είναι δυνατόν, τον χώρο της Τέχνης στη Θεσσαλονίκη ή την Αθήνα με αυτόν στην Νέα Υόρκη ή σε άλλα μέρη στις ΗΠΑ; Νομίζω πως η σκηνή της τέχνης στην Αθήνα μοιάζει με αυτή στην Νέα Υόρκη και της Θεσσαλονίκης με αυτή της Φιλαδέλφειας ή του Los Angeles. Ωστόσο στην Αμερική και ιδιαίτερα στη Νέα Υόρκη η σκηνή της τέχνης είναι πολύ μεγαλύτερη και πολύ πιο διεθνής από αυτή στην Ελλάδα.

Τί εννοείτε με το τίτλο μια φορά, ένα όνειρο (one time, one dream); Αυτή η δουλειά λαμβάνει μια θέση ανάμεσα στη ζωή των ονείρων και στην πραγματική ζωή;

Το μιά φορά, ένα όνειρο δεν σημαίνει κάτι συ-

γκεκριμένο, αλλά μάλλον δίνει το ερέθισμα να χρησιμοποιήσει το κοινό την φαντασία του όπως θέλει. Η παιδική ηλικία και τα παραμύθια υπονοούνται και η λέξη "όνειρο" υπονοεί τη φαντασία, την ψευδαισθήση αλλά επίσης και την ελπίδα. Υπάρχει επίσης η νύξη στη φευγαλέα στιγμή που περνά, όπως η ζωή μας.

Ο πυρηνικός πόλεμος είναι ένας από τους εφιάλτες σας;

Αν και είναι ένας από τους εφιάλτες των περισσότερων ανθρώπων προσωπικά δεν τον παίρνω στα σοβαρά υπόψη μου. Αν ένας πυρηνικός πόλεμος σημαίνει το τέλος της ανθρωπότητας τότε μ' ενδιαφέρει λιγότερο το τέλος και περισσότερο τι εμείς κάναμε και τι συμβαίνει πριν από αυτό. Δυστυχώς οι αδικίες, οι βιαιοπαργίες και η ωμότητα, για τις οποίες είμαστε πέρα για πέρα ικανοί και βλάπτουμε έτσι ο ένας τον άλλο, αποτελούν πραγματικότητα και όχι όνειρο. Από την άλλη πλευρά είμαστε ικανοί να δείχνουμε συμπόνια, σοφία και ομορφιά.

Ποιά είναι η απόσταση ανάμεσα στη δουλειά και στην προσωπική ζωή ενός καλλιτέχνη;

Υπάρχει αλληλεπίδραση, το ένα επηρεάζει το άλλο. Ως πατέρας δύο παιδιών όμως προσπαθώ να μην παθιάζομαι με την τέχνη και την καριέρα μου αλλά να την χρησιμοποιώ για να μοιράζομαι με την οικογένειά μου τις απολαύσεις, τις ανάγκες και τις επιβραβεύσεις.

Συνέντευξη: Χρήστος Καλλιτσης

ΜΑΡΚ ΧΑΤΖΗΠΑΤΕΡΑΣ

one time, one dream

14 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ - 2 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2000

Kalfayan Gallery

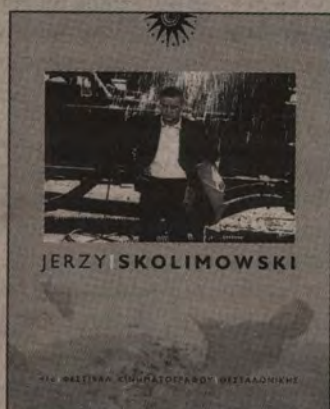
Μητροπόλεως 72, 546 22 Θεσσαλονίκη • Τηλ.: (031) 231.187, 225.523 • Fax: (031) 231.820 • E-mail: kalfayan@otenet.gr

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

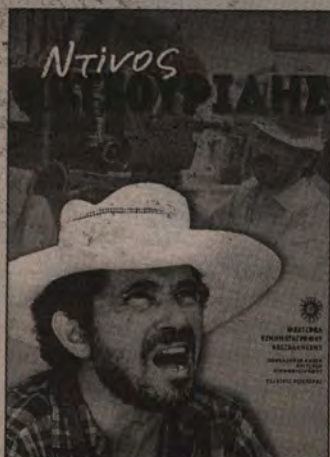
Τιμή: 12.000 Δρχ.

Τιμή: 6.000 Δρχ.

Τιμή: 2.000 Δρχ.

Τιμή: 2.000 Δρχ.

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

Τρία βήματα / Troskok

του Srdjan Vuletic (Βοσνία-Ερζεγοβίνη/Σλοβενία, 1999)

1984, Χειμερινοί Ολυμπιακοί αγώνες, στο Σαράγιεβο της ενωμένης Γιουγκοσλαβίας: ένα ζευγάρι χωρίζει. 1993, στην ίδια πόλη, αυτός και αυτή ζουν σε διαφορετικά στρατόπεδα. Αυτή, πολιορκητής: είναι ελεύθερος σκοπευτής στον Σερβικό στρατό.

Αυτός, πολιορκημένος: επιβιώνει με δυσκολία, ζώντας από τα περιστέρια που παγιδεύει. Ένα παιχνίδι, ανάμεσα σ' αυτόν και σ' αυτή, διεξάγεται κατά την διάρκεια αυτής της μικρούς μήκους ταινίας. Κάθε φορά που ένα περιστέρι πλησιάζει στην παγίδα του, αυτή το σκοτώνει. Μετά από πολλά ανάλογα επεισόδια, αυτός πλέον έχει εξαντλήσει τα όρια του. Και τότε γίνεται ο τέλειος στόχος...

Σ' αυτήν την μικρού μήκους ταινία από την Βοσνία, που έκανε την πρεμιέρα της στο Φεστιβάλ του Βερολίνου, ο εμφύλιος πόλεμος προσφέρει την πρώτη ύλη. Ο σκηνοθέτης της έζησε την μακρά πολιορκία του Σαράγιεβο, από τα μέσα, αφού στην διάρκεια της, παραμένοντας "εντός των τειχών", προσέφερε εθελοντικά της υπηρεσίες του στον νοσοκομείο της πόλης. Και είναι προφανές ότι αυτές οι προσωπικές του εμπειρίες, στοιχειώνουν τις εικόνες της ταινίας που σκηνοθέτησε.

Δ.Μ.

Τρίτη 14 Νοεμβρίου, Cine Προβλήτα 1, 15:00

Πορνοταινία / V flavnih vlogah

του Damian Kozole (Σλοβενία, 2000)

Ο χώρος του κινηματογράφου προσφέρει το θέμα σ' αυτήν την κωμωδία από την Σλοβενία. Όμως εδώ δεν έχουμε τον χώρο του σοβαρού και με καλλιτεχνικές προθέσεις κινηματογράφου ή το εμπορικό σινεμά. Αντίθετα είναι τα πρόσωπα και οι καταστάσεις του πορνογραφικού κινηματογράφου, που βρίσκουμε στο κέντρο της αφήγησης. Κεντρικοί χαρακτήρες της ταινίας τρεις φίλοι που αποφασίζουν να παράγουν την πρώτη πορνογραφική ταινία της Σλοβενίας. Είναι ο Charlie ένας νεοκορατέρ που θέλει να την σκηνοθετήσει και του ο-

Η ταινία χτίζει το κωμικό πάνω στις μικρές ανθρώπινες αδυναμίες των ηρώων της, αλλά και πάνω στις παρεξηγήσεις που δημιουργούνται από το ίδιο το θέμα της: την δημιουργία δηλαδή της ταινίας πορνό.

πού η θητεία στο είδος ως θεατή, από τα χρόνια του σχολείου, τον έχει κάνει ειδικό επί του θέματος. Είναι επίσης ο συμμαθητής του, ο John, ο οποίος θα προμηθεύσει τις πρωταγωνίστριες, χάρις στις επαφές και γνωριμίες που έχει στο τοπικό πορνείο, καθώς είναι προαγωγός. Και είναι τέλος και ο Frank, ο οποίος φιλοδοξεί να υποδυθεί τον κεντρικό ρόλο. Τις ισορροπίες σ' αυτήν την ανδρική αυτή παρέα θα διαταράξει η Kalinka, μια Ρωσίδα που προορίζεται για

τον κεντρικό πρωταγωνιστικό ρόλο και την οποία ο Charlie θα ερωτευθεί. Ενώ η κατάσταση θα γίνει ακόμα πιο περίπλοκη από την επέμβαση μίας ομάδας Μαυροβούνιων απατεώνων, με αρχηγό τον Bato (στον ρόλο ο γνωστός πορνό-σταν Roberto Magnifico), που απειλούν να πνίξουν στον αέρα αυτήν την φιλόδοξη κινηματογραφική παραγωγή. Την παραγωγή σ' αυτήν την κωμωδία την έχει κάνει ο Danijel Hosenar, υπεύθυνος και για την παραγωγή στην ταινία Νεκρή Ταχύτητα (είχε προβληθεί στο περσινό Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης).

Δ.Μ.

Τρίτη 14 Νοεμβρίου, Cine Προβλήτα 1, 15:30

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

Αγκίστρι στον ουρανό / Nebeska udica

του Ljubisa Samardzic (Γιουγκοσλαβία-Ιταλία, 2000)

Βελιγράδι, 1999. Οι νατοϊκοί βομβαρδισμοί είναι στο αποκορύφωμά τους και η πόλη έχει αρχίσει να ζει τις επιπτώσεις τους: η διάθεση των κατοίκων έχει αρχίσει να αλλάζει, καθώς η ζωή τους βρίσκεται διαρκώς "υπό απειλή". Μέσα σ' αυτό το περιβάλλον κινείται ο Kaža: ένας μπασκετμπολίστας που έχει να αντιμετωπίσει, όχι μόνο των κινδύνων των αεροπορικών επιδρομών, αλλά και την πιθανότητα να επιστρατευτεί. Επιπλέον η κατάσταση που ζει η πόλη έχει αρχίσει να υπονομεύει και τις ασταθείς οικογενειακές σχέσεις του ήρωα, δημιουργώντας προβλήματα στην οικογένειά του. Ο 5χρονος γιος του, Jona, στην διάρκεια ενός βομβαρδισμού χάνει την ικανότητα της ομιλίας του και η εν διαστάσει σύζυγός του, Tijana θέλει να τον προστατεύσει εγκαταλείποντας το Βελιγράδι με προορισμό την Ιταλία. Όμως προς το παρόν ο μικρός έχει ανάγκη να αισθανθεί ότι η οικογενειακή ενότητα είναι αδιατάρακτη και ότι όλα είναι όπως πριν. Καθώς το χάος έχει αρχίσει, σιγά-σιγά, να εισβάλλει στην καθημερινότητα, ο Kaža μαζί με τους φίλους του αποφασίζουν, εν μέσω των βομβαρδισμών, να οργανώσουν ένα γήπεδο μπάσκετ στα ερείπια μίας βιομηχανίας: μια κίνηση καθοριστική για όλα τα κεντρικά πρόσωπα της ταινίας.

Δ.Μ.

Τρίτη 14 Νοεμβρίου, Cine Προβλήτα 1, 20:00

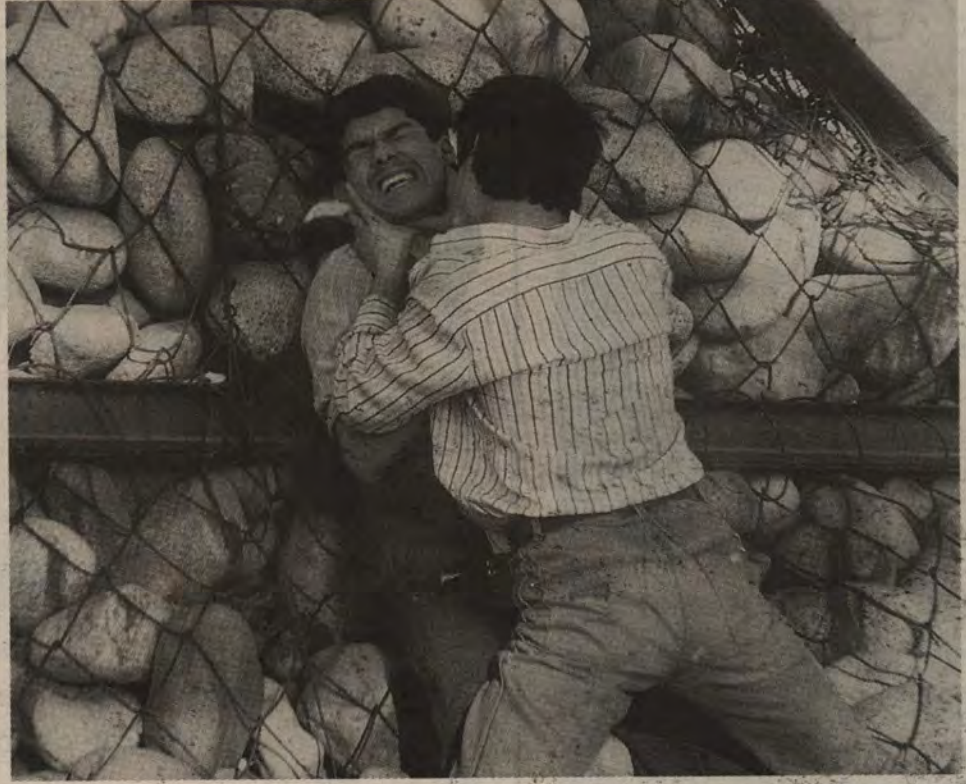

Ο μικρός αδελφός
Bratan

του Bakhtiyar Khudojnazarov (Ρωσία/Τατζικιστάν, 1991)

Γνώριμος ο σκηνοθέτης στο ελληνικό κοινό, αφού είναι υπεύθυνος για το Luna Papa, ταινία που είχε δημιουργήσει ιδιαίτερη αίσθηση, όταν προβλήθηκε στους Νέους Ορίζοντες, στο 40ο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης. Ταινία περιπλάνησης στις αχανείς στέπες της ασιατικής Σοβιετικής Ένωσης, το Bratan, είναι στην κυριολεξία μια ταινία σιδηρο-δρόμου. Κεντρικοί χαρακτήρες της δραματικής πλοκής είναι δύο αδέρφια: ο Faruq, 17 χρονών και ο Azamat, 7 χρονών, οι οποίοι ξεκινούν ένα μακρύ ταξίδι για να βρουν τον πατέρα τους. Επιβιβάζονται στο τραίνο και διασχίζουν τις στέπες του Τατζικιστάν. Τελικά όταν φθάνουν στον προορισμό τους μια έκπληξη τους περιμένει: Ο πατέρας τους, που μένει σε μια αποξηραμένη λίμνη με δυσκολία τούς αναγνωρίζει...

Γυρισμένη το 1991, αυτή είναι η πρώτη ταινία που σκηνοθέτησε, σε ηλικία μόλις 26 χρονών, ο Bakhtiyar Khudojnazarov.

μόνα τους ένα πολύ καλό λόγο για να συνταξιδέψει ο θεατής, μαζί με τα δύο αδέρφια, σ' ένα ταξίδι που συχνά μοιάζει με περιπέτεια μίας ζωής.

Δ.Μ.

Τρίτη 14 Νοεμβρίου, Cine Προβλήτα 1, 17:30

Σε 'κείνη τη χώρα
W toj stranie

της Lidia Bobrova (Ρωσία, 1997)

Ένα μικρό χωριό στην Βόρεια Ρωσία. Οι κάτοικοί του ασχολούνται με τις γεωργικές εργασίες: σπκώνονται την αυγή, δουλεύουν στα χωράφια, παντρεύονται και αποκτούν παιδιά, ονειρεύονται μια καλύτερη ζωή και στο τέλος φεύγουν από την ζωή. Το χωριό αυτό γνώρισε όλες τις αλλαγές που συνέβησαν στην Ρωσία τον 20ο αιώνα: η επανάσταση των μπολσεβίκων, η αναγκαστική συλλογή, η απομάκρυνση, ο αιματηρός Β' παγκόσμιος πόλεμος. Όλες αυτές τις δυσκολίες της ζωής, οι κάτοικοι του μικρού χωριού, τις αντιμε-

Μια περιπλάνηση στην ρώσικη επαρχία, μέσα από μια αφήγηση αποσπασματική και επεισοδιακή, μια απεικόνιση του χώρου και των προσώπων.

τώπιαν με αξιοπρέπεια και δύναμη. Ένας από τρεις κεντρικούς χαρακτήρες της αφήγησης είναι ο Nikolai Skurdin, ένας μοναχικός τύπος, του οποίου μόνοι του σύντροφοι είναι τα ζώα. Το οικογενειακό του περιβάλλον - η γυναίκα του και η πεθερά του - αδυνατεί να τον κατανοήσει και λειτουργεί απέναντί του καταπιεστικά. Όμως μια απροσδόκητη πρόταση, θα διακόψει την μονοτονία της ζωής του. Αυτή είναι μια από τις πολλές ιστορίες της ταινίας. Στην ταινία αυτή, η Lidia Bobrova, χρησιμοποιώντας ένα ύφος που συχνά παραπέμπει στο ντοκιμαντέρ, δημιουργεί μια σπουδή για μια αγροτική κοινότητα. Η αίσθηση του χιούμορ και ένας τόνος μελαγχολίας, χαρά και λύπη, απόγνωση και ελπίδα, θάνατος και γέννηση: οι εικόνες της ταινίας είναι γεμάτες από τις αντιθέσεις και τις αντιφάσεις της ίδιας της ζωής. Και ενώ η σκηνοθεσία παρατηρεί την ζωή σ' αυτήν την μικρή κοινότητα, είναι η στωικότητα των κατοίκων της που μένει στο τέλος: εδώ η στωικότητα συνιστά όχι μόνο μια φιλοσοφία ζωής, αλλά και μια ασπίδα απέναντι στις αντιξοότητες της πραγματικότητας.

Δ.Μ.

Τρίτη 14 Νοεμβρίου, Cine Προβλήτα 1, 22:30

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

Lidia Bobrova

“Πιστεύω ότι κάποιος μπορεί να συγκρίνει την Ρωσία μ' ένα παγόβουνο. Σ' αυτό, η Μόσχα και η Πετρούπολη, είναι πάνω από την επιφάνεια του νερού, ενώ οι απομακρυσμένες περιοχές βρίσκονται κάτω από την επιφάνεια. Στην επαρχία, ήρωες και ιστορίες υπάρχουν αιώνια -όπως η ίδια η ζωή, με την απολύτως αναγκαία διάκριση ανάμεσα στο καλό και το κακό- εδώ η φύση λειτουργεί ως ένα ζωντανός χαρακτήρας.

(...) Μετά την αποφοίτησή μου θα μπορούσα να είχα παντρευτεί, να είχα παιδιά, να ζούσα μια ζωή όπως την ζουν οι ήρωες [στις ταινίες μου]. Ωστόσο αυτή η ζωή δεν συνέβη σε μένα. Και είναι γι' αυτό

τον λόγο που θέλω να αφηγηθώ ιστορίες γι' αυτούς τους ανθρώπους. Όμως είναι άλλο να ξέρεις γιατί θέλεις να μιλήσεις και άλλο να ξέρεις πως να το κάνεις. Μ' άλλα λόγια, να μην είσαι φαντασμένος, όταν αφηγείσαι μια ιστορία. Όταν το σκέφτομαι αυτό τρομάζω, πραγματικά τρομάζω. Οι λίγες πρώτες σκηνές γυρίστηκαν τον χειμώνα. Το γύρισμα ήταν επώδυνο, ήταν καταστροφή. Τόσο κακό που δεν μπορούσα να πάω να γυρίσω την συνέχεια. Ευτυχώς ήταν μόνο ο Golutwa (σ.τ.μ. ο παραγωγός της ταινίας) που είδε αυτά που είχα γυρίσει. Αν τα είχαν δει άνθρωποι, που τις προηγούμενες φορές μου έλεγαν αν πρέπει να συνεχίσω ή να σταματήσω τα γυρίσματα, αυτοί σίγουρα θα είχαν σταματήσει την ταινία. Το υλικό ήταν άθλιο. Το μοντάρις όλο. Υπάρχει. Θα μπορούσε να προβληθεί σε σπουδαστές κινηματογραφικών σχολών, για να τους δείξει ΠΩΣ ΝΑ ΜΗΝ γυρίσουν μία ταινία. Και μετά είχα την επιθυμία, τον πειρασμό σχεδόν θα έλεγα, να εγκαταλείψω την δουλειά, την ταινία. Είχα ένα πολύ καλό λόγο να το κάνω. Ήμουν πολύ άρρωστη εκείνη την περίοδο και έπρεπε να κάνω μία εγχείρηση. Θα έμπαινα στο νοσοκομείο. Θα μπορούσα να παραιτηθώ για λίγους μήνες. Αρκετά. Η υγεία μου είναι πιο σημαντική [από το γύρισμα μιας ταινίας]. Όμως ο Golutwa είδε το υλικό και πίστεψε στην ταινία... η πίστη είναι το πιο βασικό. Θεώρησα ότι δεν μπορώ να εγκαταλείψω, τον παραγωγό. Είχε, εξ' άλλου οργανώσει την χρηματοδότηση. Ήταν μια πολύ δύσκολη περίοδος. Με έστειλε στην LenFilms, να παρακολουθήσω το προχωρημένο πρόγραμμα μαθημάτων, πλήρωσε για τις σπουδές μου. Αυτό ήταν το ένα. Επιπλέον η ταινία δεν με άφηνε. Ήθελα να την αφήσω πίσω μου και δεν μπορούσα. Θα σας το πω ανοιχτά: αισθάνθηκα... ότι είναι τρελό, εγώ μια γυναίκα, να γυρίζω έτσι ταινίες. Δεν έχουμε άνδρες γι' αυτήν την δουλειά! Ή ίσως δεν έχουμε καθόλου άνδρες. Αυτό είναι ένα θέμα για συζήτηση, και αυτό είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου. Τα βασικά παραμένουν ανέπαφα...”

αποσπάσματα από συνέντευξη της σκηνοθέτη στον τηλεοπτικό σταθμό TV-6 Moskva. Απόδοση: Δημήτρης Μηάμπας

**Caffè
Vescovi®**

DAL 1927

**Vescovi,
il caffè è
un'arte**
Coffee is an art

Κάπου τον έχεις ακούσει.....

Τον έχεις δοκιμάσει σε κάποιο

καφέ - μπάρ.....

Τώρα ήρθε η ώρα να μάθεις

τον eXpresso Vescovi.....

Μάθε για τον eXpresso

Αποκλειστική διάθεση για την Ελλάδα.

Accento

SOCIETÀ DI IMPORTAZIONI

ΕΔΡΑ: ΓΕΩ. ΝΙΚΗ 1, ΔΡΑΓΟΥΜΗ 4 - ΡΟΚΚΟΤΗ 3 - Τ.Κ. 546 24 - ΤΗΛ - FAX: (031) 249.642
ΑΘΗΝΑ: ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 43, ΜΑΡΟΥΣΙ, Τ.Κ. 151 24 ΤΗΛ - FAX: (01) 61.44.331
e-mail: accento@otenet.gr

ORDINO
www.ordino.gr

ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΡΧΑΙΩΝ BYZANTINΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ

Το Μουσείο Αρχαίων Βυζαντινών και Μεταβυζαντινών Μουσικών Οργάνων ιδρύθηκε το 1997 για να φιλοξενήσει 200 και πλέον όργανα τα οποία υπήρξαν ανάμεσα στο 2800 π.Χ μέχρι τις αρχές του αιώνα μας.

Η αρχιτεκτονική του χώρου, ο διάκοσμος, τα μουσικά όργανα δημιουργούν μια μοναδική ατμόσφαιρα και προδιαθέτουν τον επισκέπτη να αποδράσει στον κόσμο της Αρχαίας Βυζαντινής και Μεταβυζαντινής Μουσικής 5000 ετών.

Παράλληλα οι χώροι του Μουσείου, το φουαζέ και το αμφιθέατρο μπορούν να φιλοξενήσουν μουσικές εκδηλώσεις, φεστιβάλ, εκδηλώσεις τέχνης, σεμινάρια, συνέδρια, κοκτέϊλς και φιλικές συναντήσεις.

MUSEUM OF ANCIENT GREEK BYZANTINE AND POST BYZANTINE MUSICAL INSTRUMENTS

The Museum of Ancient Greek, Byzantine and Post Byzantine Musical Instruments was established in 1997, in order to give home to over 200 musical instruments, dating from 2800 B.C. until the early 20th century.

The architecture of the halls, the decor, the musical instruments create a unique atmosphere, urging visitors to escape into the 5000 year-old world of Ancient Greek and Post Byzantine Music.

The Museum's halls, foyer and amphitheatre may also be used for music events, festivals, art meetings, seminars, congresses, cocktail parties and friendly gatherings.

ΟΜΙΛΟΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Κατούνη 12-14, 546 25 Θεσσαλονίκη Τηλ. 031 555 263-5
Ωρες λειτουργίας: Καθημερινά 9:00 - 15:00, 17:00 - 22:00 Δευτέρα 9:00 - 15:00

PIRAEUS BANK GROUP

12-14, Katouni Str. 546 25 Thessaloniki Tel. 031 555 263-5
Running hours: Daily 9:00 - 15:00, 17:00 - 22:00 Monday 9:00 - 15:00

FOUNTAIN®

Ηλεκτρικές συσκευές ζεστών ροφημάτων
κατάλληλες για:

- γραφεία
- ινστιτούτα αισθητικής
- κομμωτήρια
- τουριστικά γραφεία
- κυλικεία
- εμπορικά καταστήματα
- νοσοκομεία

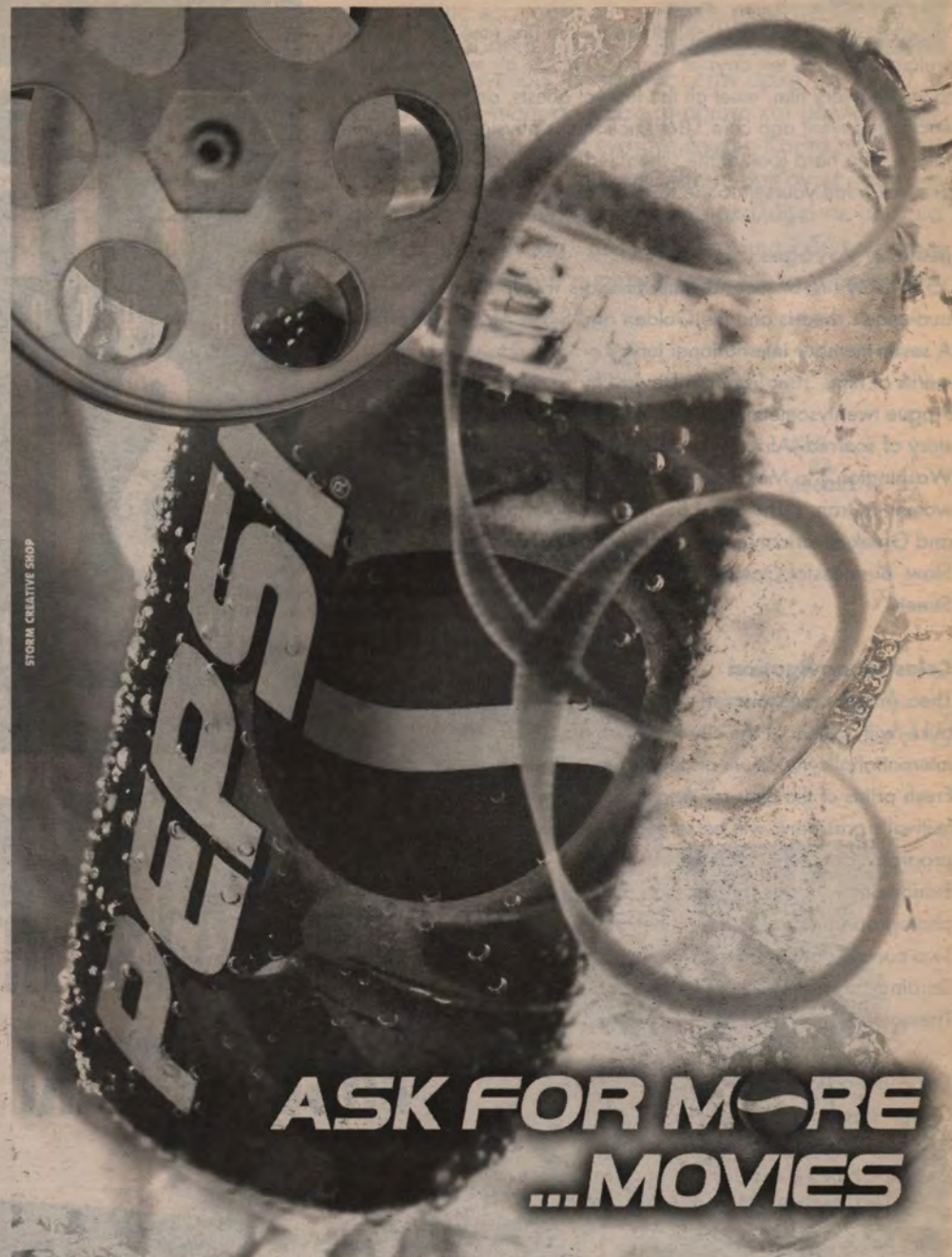
28 διαφορετικές
υπέροχες γεύσεις
(προϊόντα ειδικά παρασκευασμένα
από την NESTLE)

- Ποικιλία
- Ποιότητα
- Ταχύτητα
- Καθαριότητα
- Οικονομία

■ Παράδοση και τροφοδοσία στο χώρο σας
■ Ταχύτατο και πλήρες σερβίς

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΠΑΪΚΟΥ 2, Τ.Κ. 546 25, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΤΗΛ.: 508 114, FAX: 508 115

ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟΣ ΤΟ ΕΡΓΟ ΠΟΥ ΓΡΑΦΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑ

Κατασκευάζεται
και ασφαλώς
ολοκληρώνεται

- Έργο ζωτικής σημασίας και προτεραιότητας για την Ελλάδα και την Ευρώπη.
- Έργο που έχει ενταχθεί στα Διευρωπαϊκά Δίκτυα. Σημείο αναφοράς Διευρωπαϊκών και Πανευρωπαϊκών οδικών αξόνων και συνδυασμένων υποδομών για τις μεταφορές στην Ευρώπη.
- Έργο που ενισχύει τη γεωπολιτική, οικονομική και πολιτιστική παρουσία της Ελλάδας στην Ευρώπη, στα Βαλκάνια, στη Μεσόγειο και στις χώρες της Μαύρης Θάλασσας.

- Έργο που σέβεται το περιβάλλον, τον πολιτισμό και τον άνθρωπο.
- Έργο, που λειτουργεί ως καταλύτης για τη Χωροταξική, την Οικιστική και την Παραγωγική Ανασυγκρότηση της Βόρειας Ελλάδας.

ΕΧΟΥΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΕΙ ΣΕ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΕΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥΣ	121 χλμ
ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΑ ΤΜΗΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΠΑΡΑΔΟΣΗ (92 χλμ παραδόθηκαν σε κυκλοφορία έως τον Αύγουστο του 2000)	200 χλμ
ΤΜΗΜΑΤΑ ΥΠΟ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ	265 χλμ
ΕΧΟΥΝ ΜΕΛΕΤΗΘΕΙ ΚΑΙ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΔΗΜΟΠΡΑΤΗΘΟΥΝ	94 χλμ
ΣΥΝΟΛΟ	680 χλμ
ΔΙΑΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΙ ΠΟΡΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟ:	1 ΤΡΙΣ δρχ
ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2000	

Το έργο χρηματοδοτείται από την:

• ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ
(Εθνικοί πόροι)

• ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ
(Ταμείο Συνοχής και Ευρωπαϊκό Ταμείο
Περιφερειακής Ανάπτυξης)

• ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΝ

Πυλαία - Κήποι
Κόμβος Αρδανίου

Εξωτερική Περιφερειακή Θεσσαλονίκης
(Λαγκαδάς - Δερβένι)

Γρεβενά - Κοζάνη (Δ. Μακεδονία)

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ
ΧΩΡΟΤΑΞΙΑΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΕΡΓΩΝ

ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟΣ Α.Ε.

The festival's Balkan character comes to the surface this week as everyone from Harvey Keitel to the heads of 11 Balkan countries' film-related organizations contemplate the region's cinematic storytellers.

Homecoming

In Sunday's screening of "Ulysses' Gaze" and yesterday's press conference, Harvey Keitel skirted Hollywoodisms. Working on Angelopoulos' film was one of the most important experiences of his life, he explained. Arriving in Thessaloniki was like "coming home." Keitel urged young Greek filmmakers to ignore Hollywood and think about their own stories, drawing from their country's important dramatic tradition. He also talked about: growing up the child of immigrants, the unimportance of Oscars, and Jane Campion helping his teen daughter make her first film. At yesterday's press conference, Angelopoulos recalled a foggy moment during "Ulysses' Gaze" where Keitel uttered an unscripted cry containing all the tragedy of the Balkans.

Life on the Border

One challenge that Bahman Ghobadi ("A Time for Drunken Horses") faced in making his film was snow-on-demand. His project took two years to make, due to re-shoots. During one of these, the white fluffy stuff refused to come...until the last three days. He explained that the child stars of the very human film had never seen TV or gone to the movies; when the first camera started to roll, the film's small protagonist ran for cover. Ghobadi calls himself "the first Kurdish director." When he won the Camera D'Or award at Cannes, 300 to 400 Kurds drove to the airport to greet him.

Meeting of Cultures

Greek director Stavrou Ioannou also focused his lens on the landless Kurdish population with his international competition film "Dead End Streets". The filmmaker (with a documentary background) explained that he required a lot of time to gain entry to the people, places and feelings of a Kurdish ghetto in a central Athens square. Instead of working against him, his handheld camera and minimal lighting helped in this. Though distribution has yet to be secured, he hopes for Greek and international screenings. As for the film's protagonists, they are now in other parts of Europe, as Kurds tend to consider Greece a place to pass through – but not stay.

Film Institutions Unite!

Yesterday, the Film Institutions of South Eastern Europe (an 11 country project) united to discuss common obstacles and opportunities for improving their national cinemas at the Macedonia Palace Hotel. Representatives from organizations ranging from the Albanian Film Center, Turkey's Ministry of Culture and Belgrade's Institute of Film met to strengthen their network of cinematic collaboration. Meanwhile Romania's Hanno Hoffer will tell us about his tale of a postman ringing more than twice for a prostitute at a 10.30 press conference.

Culinary Connections

Greek director Stelios Haralambopoulos of the documentary "Mediterranean Feasts" explained yesterday that Turkey, Greece and Italy have been united by their three staple crops – wheat, olives and grapes. Composer

Movie-goers at a Cross-roads

Nikos Kypourgos was on hand to discuss the unique challenges and inspirations in composing for nonfiction film.

Latin American-Style Conference

Mexican director Arturo Ripstein, his screenwriter Paz Alicia Garciadiego and producer Jorge Sanchez shared their thoughts on new technology and the dark side of human nature. Three years after Ripstein's big festival tribute, he spoke to an audience familiar with his work about his work. He discussed the role of the myth of Medea in his "Such is Life", which was shot on video. After working with different novelists for his films' scripts, Ripstein found that Paz Alicia Garciadiego was his true voice; after this discovery, they've been working together for over a decade. When someone asked why blood is a dominant theme in his films, he replied that only 1.5 liters of blood have been used ever, in all his films. It's always been more the dark recesses of people's personalities that he's been interested in exploring. There are three types of directors, he pointed out: 1) Those who are in Hollywood 2) Those who want to go to Hollywood 3) Those who don't want to go to Hollywood. Ripstein falls under the last category. His cinema is one of survivors, he explained, because of Mexican history's colonial past.

Circular Motion

Iranian director Jafar Panahi's "The Circle" has generated a big buzz around itself at this year's festival. Curiosity-seekers can ask the director any questions they like about his work at his 2pm Q & A meeting. His film's about a woman and her newborn baby, three female prisoners on leave, and an unmarried woman in search of an abortion.

Generational Rendez-Vous

Another film from Iran about women is Marziyeh Meshkini's international competition film "The Day I Became a Woman." She'll speak to the press/audience about her elegant film exploring the state of three generations of women in Iran at 1.30pm.

Calculated Encounters

Dimitris Athanitis and Mimi Kougioumtzis will discuss two very different Greek films with mathematical titles. Athanitis' "2000+1 Moments" is about eight people facing the millennial countdown – from a man having an affair to a small street child. The number of main characters is sliced in half and the mood changed to comedy...and you have Kougioumtzis' "17 of 18". This time we see four boys living off the fat of the Greek land...who sometimes need their mommies, too. Check out these directors' discussion of their works at 11am and 2.30 respectively.

A Critical Appointment

Jerzy Skolimowski, who's been busy presiding over not only the festival's international jury, but also a major festival tribute, will speak about both roles, with the presentation of the International Jury at noon and a 12.45 press conference about his films.

Quote/unquote: "I would urge you all – and especially the young people – to look to your stories and your tradition and not worry about me and Robert de Niro." – Harvey Keitel, actor

Angelike Contis

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 78 ΤΡΙΤΗ 14 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2000

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΙΟΥΚΑΣ • ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΖΗΚΟΣ

ΣΥΝΤΑΞΗ: ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ, ΣΤΕΡΓΙΟΣ ΖΩΡΜΠΑΣ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΛΑΝΤΕΡΑΣ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΟΝΤΙΣ, ΑΝΘΩΣΤΑΣΗΣ ΣΟΦΙΑΝΟΣ, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΗΛΑΜΔΑΣ, ΔΟΥΛΑ ΠΑΡΑΙΟΔΟΥ, ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, ΒΑΣΙΛΕΥΣΗ ΠΥΤΑΣ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΒΑΚΙΑ • ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΤΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΚΔΟΣΗ

website: www.filmfestival.gr • e-mail: press@filmfestival.gr

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΤΩΝ

